

519

Druhé číslo magazínu **designcité**⊕
Bílovice 519, CZ (Duben/April 2019)

**Sezóna nikdy nekončí.
The Season Never Ends.**

lyže Dip a stojan na lyže Cabra
Dip Skis and Cabra Ski Stand

EGOE
move

inzerce / advertising

Obsah čísla

Table of Contents

03

- 05 **Bílovický labyrint /
The Bílovice Tangle**
- 06 **Jednotný Zemědělský Design /
Bílovice Design Cooperative**
- 18 **Hlavně nesmí odcházet náčelníci /
Just Make Sure the Chiefs Stay**
- 26 **Kapitán / Captain**
- 28 **Design v množném čísle /
Design in Plural**
- 36 **Navrhování bolí /
Designing Hurts**
- 47 **Středoevropská příroda
je dílem člověka /
Central European Nature
Is the Work of Man**
- 50 **Dobrá vyhlídka je jako arašídové
křupky, nikdy se neomrzí /
Good Views Are Like Sunshine
- They Never Get Old**

Shrnutí prvních dvou čísel:

Z bot jim trčí sláma, a ještě si to dají na titulní stranu. Z polí, luk a kopců kolem Bílovic dělají hit a daří se jim to. Jak to, že v takovém zapadákově vznikají tak jedinečné věci? Není to jen nábytek vyplétaný odřezky Bafových bot, nádraží, protihlukové stěny ze starých pneumatik nebo autovestavby, které by chtěl každý, ale taky třeba extrémně příjemný WiFič ven! fest nebo fotografie, u nichž se z té prchavé krásy chce někdy plakat. Inspirují je botanické zahrady, křížové cesty, muzika, staří i noví kamarádi. Občas k nim zajedou i z města, tak to taková hrůza být nemůže.

V tomto čísle vám přinášíme:

Jak to tenkrát vlastně bylo, aneb z prasečáku na Archiweb. Muž v pozadí, teda v popředí, Radek Hegmon, spoluzakladatel bílovických firem a taky hlavní designér, čili rozhovor, jaký jste ještě nečetli. Naše múza a spoluautor bílovické přeměny Luděk del Maschio nejen o hokeji. S hokejistou Petrem Čajánkem o designu, o čem jiném. Na ranní (!) sečení luk se začneme připravovat s vizuální umělkyní Bárou Lungovou. A zase o designu, tentokrát s členem Akademie designu České republiky Richardem Vodičkou, takže informovaně i inspirativně. A kam vytahal Dan Golík na svých nebohých zádech náš design tentokrát? Dozvíte se v textu o vyhlídkách. A co s tím má společného Miláno...?

Čtěte! :-)

Vladimíra Černá
šéfredaktorka

Topics in this issue:

What's the story? Aka pigsty to Archiweb. The man behind the scenes, I mean, on the scene, Radek Hegmon, the co-founder of Bílovice companies and principal designer therein in an interview like no other. Our inspiration and co-designer of the architectural transition in Bílovice, Luděk del Maschio talks ice hockey and more. An interview with the ice hockey ace Petr Čajánek about design, what else. Let's get ready for EARLY morning meadow mowing with visual artist Barbora Lungová. And then design again, this time by Richard Vodička, a member of the Academy of Design of the Czech Republic, so get ready to be informed and inspired. And where did Dan Golík drag our design furniture this time on his poor back? Read our story about lovely Vistas to find out. And what does the Italian Milan have to do with all that...?

Enjoy the read :-)

Vladimíra Černá
Editor in Chief

Summary of the first two issues:
We're village bumpkins and we put it on the cover. We're creating viewing spots in unique places in nature and turning them into something special. We're trying to show all the things we do in Bílovice: outdoor furniture, train stations, noise barriers made from recycled tyres, hand-knit caps, camping car assemblies everyone wants, but also a very chilled WiFičVen! Festival. We are inspired by friends old and new and we want to show them to you because they are part of our DNA. Jiří Thýn's Botanical Garden, Lubomír Jarcovjác's Stations of the Cross, Moravia through the lens of Dušan Tománek, the playfulness of Tata Bojs. You see, even city folk come over. Nothing to be afraid of here. Our story is rough around the edges but intriguing.

předchozí čísla k vidění zde / previous issues available here: www.egoe-life.eu/cz/katalogy

BÍLOVICKÝ LABYRINT

THE BÍLOVICE TANGLE

Jednotný Zemědělský Design

Bílovice – jednotné zemědělské družstvo.
Prostředí, jež mělo být absolutně nekreativní,
je teď bonanzou nápadů.

Pokud jste ještě nikdy nebyli v bílovickém mmičité a chcete se tam vypravit, zkuste to autobusem. Ze směru od Uherského Hradiště vystoupáte na kopeček na samotném konci Bílovic a vystoupíte hned naproti benzínky. Na kraji pole vás přivítá geomere, skromná superstar mezi zastávkovými přístřešky, s výtvarným rukopisem tak typickým pro tuhle značku. Důkaz, že i se zalomeným profilem se dá udělat hodně parády. Když se v oparu výfukových plynů ztratí nýtovaný plech Karosy, naskytne se další zajímavý pohled. Čerpací stanice s protihlukovou stěnou noba digi. Nejen, že je z recyklovaných pneumatik, ale výrazné grafické vzory, které ji zdobí, navrhli žáci z bílovické základky ve spolupráci s místními designéry. Zadívat se ještě víc vpravo a konečně uvidíte první budovu areálu potaženou vyzývavou stříbrnou fólií budící různé asociace. Detašované pracoviště NASA. Tak tohle je to citéčko... Neexistuje výmluvnější entré. Chcete nedočkavě přejít silnici a prozkoumat to všechno zblízka, když na poslední chvíli zaregistrujete název autobusové zastávky. Bílovice – zemědělské družstvo. Inu, síla brandu.

Původně se mělo všechno odehrávat jen pár set metrů vedle, směrem z kopce. V malé budově, která byla tehdy k máni, protože montér Topič měl přítelkyni, které zkrachovala firma. No nekupte to. Nakonec tady bylo všechno: kovovýroba, komplety i lakovací box. Všichni si mysleli, že je to navždy, že to bude stačit. Nakoupily se vrtačky, flexky, pila a vznikla továrna. Definitiva. Rok 2006. Jenže s dílem roste hala. Přestalo to stačit. S nabídkou přišli sousedi odvedle. Prasata, mouchy a smrad.

Přikoupila se první část družstva, prasečák i se stovkou zvířat. Nakoupily se mucholapky a plácačky. Byli borci, co při práci za kompem během dne pobili i tři desítky much. Dávaly se na hromádku pěkně na kraj stolu. Dnes je to k popukání, ale zlé jazyky tvrdí, že poslední mouchy odsud odletěly až před pár lety. Příběh Bílovic je tak trochu špinavý, stejně jako byly špinavé ty haly. Nebylo to uvážené, ale spontánní rozhodnutí. Škoda stavět něco nového, když se dá opravit něco starého. Zkusit to.

Jedna idea přikryla jinou, aniž by ta původní pod ní přestala prosvítat. JZD, které nebylo budované se silnou vizí a vzniklo přesně podle pravidel komunistické doby, teď inspiruje. Prostředí, jež mělo být absolutně nekreativní, je teď bonanzou nápadů. Ten, kdo ho kdysi projektoval, ze sebe během navrhování nejspíš nevydal žádnou emoci. Proč taky. Kastrovali se tady býci a zabíjela prasata, ale kupodivu to místo teď vyvolává touhu tvořit. Navrhuje se tady lavička, nádraží, koš, protihluková stěna, venkovní nábytek nebo autovestavba a lyže. Mouchy se tu vychytávají pořád. Fascinující princip brownfieldů, který nikdo pořádně nepopsal. Tady mezi poli to možná působí silněji než nově opravená tržnice v Praze. Nikoho nenapadlo, že si sem pojede rodinka před dovolenou koupit a namontovat vestavbu do auta nebo že sem budou jezdit exkurze architektů a designérů z celé Evropy. Síla nového obsahu pod tlakem okolností vylišovala do staré družstevní formy unikát. Areál, co nedodrží pravidla. A má charisma. Charizma, které je třeba zažít.

Bílovice Design Cooperative

Bílovice – Collective Farm.
The environment which was never meant to be
creative to any extent is now a bonanza of ideas.

If it's your first journey to mmičité in Bílovice, try coming by bus. From Uherské Hradiště you'll climb a small hill at the very end of Bílovice and get off opposite the petrol station. At the edge of a field you'll be greeted by geomere, the humble superstar among bus shelters, expressing the formal language that is typical for this brand. Tangible proof of the fact that even a simple L profile can be a joy to behold. When the riveted sheets of the bus disappear in clouds of exhaust fumes, another view opens up to you: the petrol station with its backdrop of the noba digi noise barrier. It's made from recycled tyres and the distinct graphics were designed by pupils from the local elementary school in Bílovice in collaboration with mmičité designers. Keep looking further right and finally you'll see the first building of the compound covered in striking silver foil. The references are countless. A branch office of NASA. So this is the cité you've been looking for... With the most compelling welcome. You can't wait to cross the road and have a closer look when at the last minute you notice the sign with the official name of the bus stop: Bílovice – Collective Farm. The power of the brand expressed, indeed.

Originally it had all been meant to happen just a couple of hundred metres away, down the hill, where a small building was available because Mr Topič, the fitter, had a girlfriend at the time whose company had just gone bankrupt. What a bargain. In the end everything squeezed in: metalworks, assembly line, even a small paintshop. Everyone thought it would stay that way forever. Drills, grinders and a sawmill were bought and a factory was born. Permanent tenure. Year 2006. But appetite comes with business. The old place soon didn't do any more.

The next-door neighbours came up with an offer: pigs, flies and stench. The first part of the collective farm was bought: the pigsty,

including a hundred of the animals. Flytraps and flyswatters were also bought. Legend has it that some of the champs could kill as many as thirty flies a day from behind their computers. They would store them in small piles on the edges of their work desks. You can see the funny side now but some critics insist the last of the flies only left the place as recently as a couple of years back. It was a bit of a muddy place, so the story of Bílovice is a bit muddy too. It was hardly a well thought-through decision, but it was a spontaneous one. Why build something new if you can fix something old? At least give it a shot.

One idea overlaid another, but the original one still persisted. The old collective farm, which was built without inspiration exactly in step with communist ideology, serves as an inspiration now. The environment which was never meant to be creative to any extent is now a bonanza of ideas. The person who designed the original farm did not instil any emotion into his or her project. Why should they, it was a slaughterhouse, bulls were neutered here. Curiously enough the same place now inspires creativity. Things are being designed here: a bench, a train station, a litter bin, a noise barrier, outdoor furniture or a car assembly and skis.

No flies on us today. The fascinating brownfield phenomenon that to this day no one has satisfactorily explained. Here in the fields it's even more impressive than a renovated marketplace in Prague. Who would have thought one day a family would come and buy a car assembly to go on holiday with, or that architects and designers from all over Europe would come out here on field trips? The power of new content under pressure of circumstances engendered a nonpareil into the old collective form. A compound where rules are broken. One with charisma. Charisma you've got to experience.

se ponechává rozhodnutí o vyloučení členské schůzi popř. sboru zástupců. Všem členům družstva se tak umožňuje působit na rozsah členské základny.

Ludmila Drozdová

OKÉNKO DUMORU

Co červenec neuveří - srpen nedopeče

 "Honzo, ty jsi změnil zaměstnání?"
 "Musel jsem ze zdravotních důvodů."
 "A co ti je?"
 "Žádně nic, ale šéf se cítil zle vždy, když mne uviděl ..."

- 6 -

Následující hodnocení bylo předloženo a schváleno v představenstvu družstva dne 13.5. a 3.6.1986:

Vyhodnocení výzdoby k 1. a 9.květnu 1986 a jarního úklidu farem

Hodnocení provedla dne 30.5.1986 komise ve složení ss.Drozdová, Herová, Křemeček a Košeluha

1. Komise hodnotila pořádek, rozsah úprav, výsadbu a ošetření seženné, úklidové práce v celém areálu objektu a kvalitu výzdoby k 1. a 9.květnu.

Pořadí farem:	1.Mistfice	odměna Kčs 500
	2.Kněžpole	Kčs 400
	3.Jarošov	Kčs 300
	4.Bílovice	Kčs 200
	5.Topolná	Kčs 100

Samostatně hodnoceno: zahrádnictví Kčs 100
 kuchyně Topolná Kčs 100 **celkem Kčs 1.700**

2. Soutěž ve zlepšení pracovního a životního prostředí na farmách - podíl kolektivů BSP:

Ekonomický úsek Jarošov	odměna Kčs 200
ŽV Jarošov	Kčs 150
MS Jarošov	Kčs 200
PV Kněžpole	Kčs 200
THP Bílovice	Kčs 150
zahradnictví Bílovice	Kčs 150
ŽV Bílovice	Kčs 100
ŽV Mistfice	Kčs 150
vinohradnická skupina Mistfice	Kčs 150
ŽV Topolná	Kčs 150
kuchyně Topolná	Kčs 100 celkem Kčs 1.700

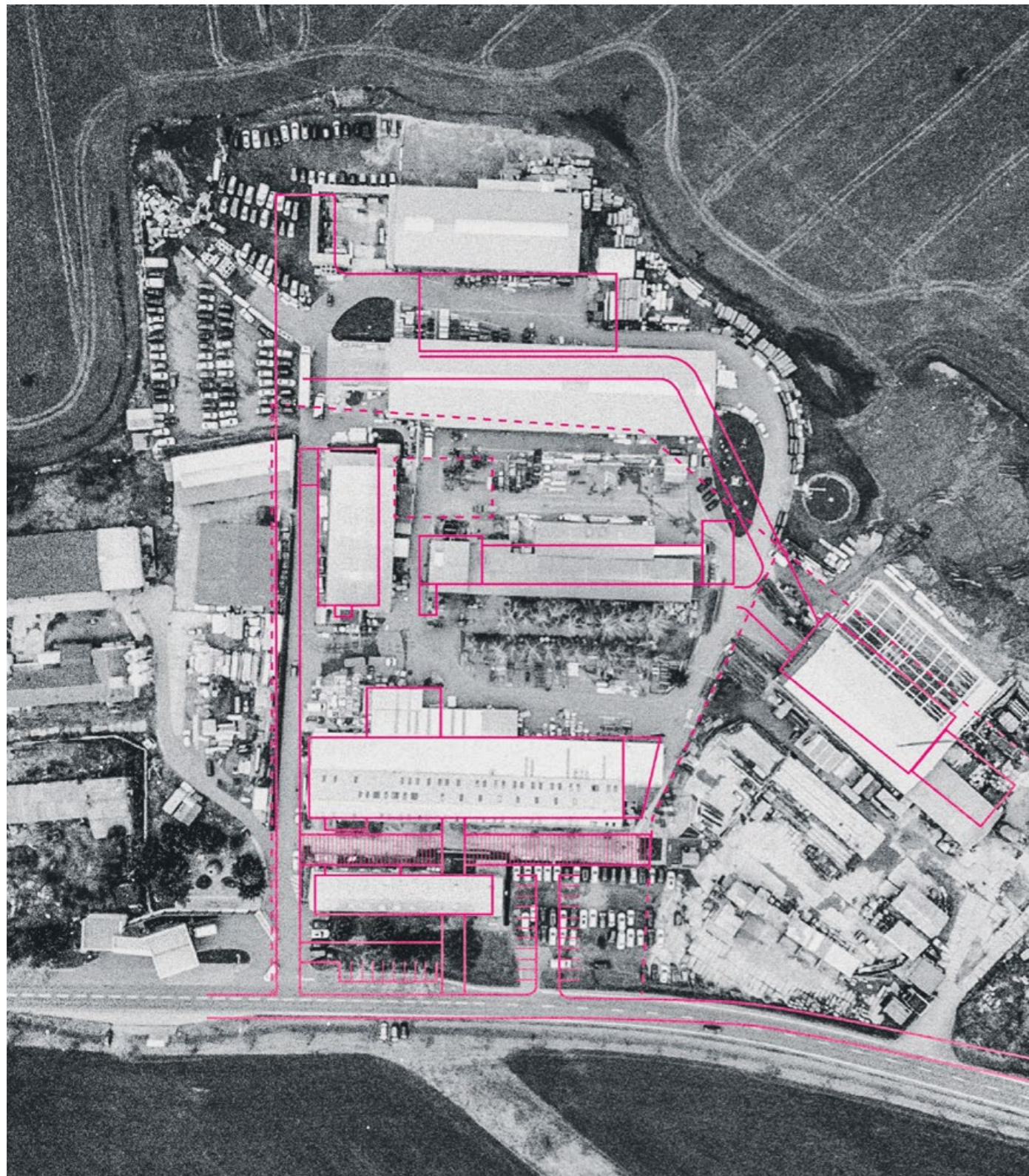
Odměny budou vyplaceny pokladníkům BSP.

Vyhodnocení socialistické soutěže v ŽV za I.čtvrtletí 1986

1. Čtvrtletí soutěž ošetřovatelů dojníc o dosažení nejlepší kvality mléka:

farma	Y zařez-v I-jak.tř.	real.cena	X tuha	odměna
Kněžpole	66,06	4,147	4,08	-
Mistfice	68,90	4,192	4,15	-
Topolná	68,35	4,165	4,11	-
u s l k e m	68,08	4,170	4,11	-

● Odvážné vize vzdálené budoucnosti podoby areálu mmcité z roku 2008
 Bold plans for the distant future of the mmcité site from 2008

● 2019

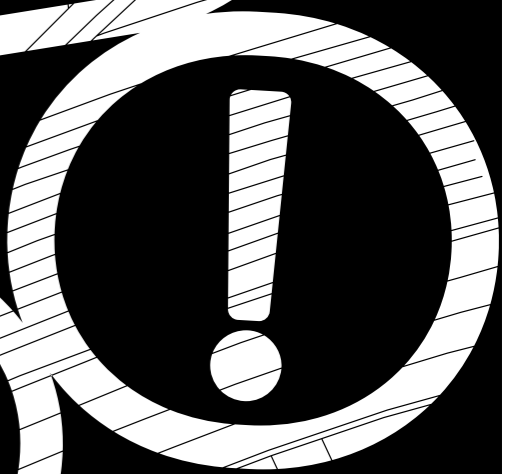

inzerce / advertising

Druhý ročník venkovního setkání mmcité+ a Egoé

WiFič

VEN

místo akce:
 areál společnosti mmcité, Bílovice

12.-13.9.2019

Hlavně nesmí odcházet náčelníci

Fotografie / Photography: Dušan Tománek

* Maskáč, výtvarník, designér, muzikant,
spoluautor bílovecké dioramy

Luděk del Maschio*

Potkáváme se na kafi ve Zlíně, dávám mu poslední 519ku, náš firemní časák. To se tak dělá. Ambient rozhovoru podporuje nesnesitelný jazz. Dvakrát preso. Koptám něco o tom, že bychom si měli povídat. Luděk listuje, zastaví se u fotky Dana Golíka oflákaného šlehačkou z firemní dortové bitvy před pěti lety.

Maskáč: To je ten průserář... šikovnej.

Dušan Tománek: Jo, Dan. Teď dělají ty vyhlídky, nebavil ses o tom s Radkem?

Ne.

No, to se vyskládá ten nábytek na různé kopce s výhledem. Dan to tam vytahá na hřbetě.

Myslíš jako ty betonový lavičky?

Ne, spíš zahradní křesílka... Pak je na tom kopci nechají, aby lidi měli kochačku.

To jsem taky chodil takhle po horách. Chodívali jsme s děckama na puřáky a já jsem tam dělal takového šerpu. Jsme tahali konzervy a tak... Chodili jsme v Polsku po horách, měli bundy a spacáky, co šil tady jeden kámoš, a spali jsme na karimatkách vyrobených z ukradeného matroše tady ze Svítu, co se z toho vysekávaly stélky do bot. Takový bílý.

Jo, pamatuju si je z letních brigád. My jsme zase ve Svitu kradli medvědí hovno (ševcovské lepidlo, pozn. aut.), po večerech s tím byla spousta srandy.

Nekecej.

Jo, naštěstí to byl krátký experiment.

Já chodil na stavbu k jednomu taxikáři. Říkal: „Přijď, potřebuju přesít písek.“ Já na to: „Kolik?“ A on že dvě karimatky. Byla to normální měna. Pak jsem ty karimatky dovezl do Mostu a dostal za ně třeba spacák.

Most je dnes cool.

Je.

Vím, že je to dost omlétý příběh, ale musím se zeptat. Jak jsi se ocitl v Gottwaldově (dřívější název města Zlín, pozn. aut.)?

Omylem. Blbec jsem se ze strojárny hlásil na akademii, na malbu. Jenže jsem nedostal doporučení. To se tak tehdy dávalo. Bez doporučení to nešlo a já ho neměl, takže nic. Už ani nevím, koho tenkrát napadl obor tvarování strojů a nástrojů na pražské umprum, a komunisti na to, že jako ok. Dostal jsem se napoprvý, asi jsem tam měl nějakou protekci. Ale jako úplný pocit štěstí.

A jak jsi snesl umístěnku do Gotyše?

To bylo až po měsíci. Nejdřív měsíc štěstí v Praze na škole. Pak na jednom seznamováku, co jsme měli v prváku, mi řekli: „Seber se, jedeš do Gottwaldova.“ „Jak jako? Proč jako?“

Počkej, v kterém to bylo roce?

Osmdesát jedna, to si pamatuju. Pak jsem se furt, až do čtvrtáku, z tadyma snažil zdrhnout do Prahy.

Ale nešlo to, že?

Mně tady vždycky pan Profesor říkal: „Synku, já tam někomu zavolám, buď v klidu...“ Ale nikdy z toho nic nebylo.

Už jsi naturalizovaný, že jo?

Jasně, už leta.

Co jsi tady dělal po škole?

Já už jsem se nějak v šesťáku nastěhoval ke svý současný ženě.

No jo. Kdy jste se vlastně začali navzájem registrovat?

Víš, že ani nevím? Vlastně jsem na škole už ani nebyl, když tam oni dolezli. Já jsem pak musel ještě do války, oni už si to nechali po devětaosmdesátém zrušit. Já nejsem jejich spolužák, spíš mazák. Spíš jsem je šikanoval.

To je hrozné, tady ty party. Já jsem dycky pak trpěl tím, že jsem v žádném nebyl. Nikde mě nechtěli.

Fajn, pojďme na to. Pokusím se vynechat otázky na design (zakázané slovo) a architekturu. Napadlo mě, že bychom se mohli bavit o hokeji. Tvůj parťák je Petr Čajánek, pracoval jsi i pro další skvělé hráče. Vlastně pro elitu. Jak jste se s Petrem potkali?

Ty, to byla úplná haluz. U nás na zahradě byla nějaká pařba, na které jsem já snad ani nebyl... No a on tam nějak došel... Později si stavěl nějakou pastoušku, tak mi volal, ještě takovým tím starým telefonem. Tak jsme to začali řešit, no... A pak si pamatuju, že jsme s klukama prodělali snad všechny peníze a museli jsme se nastěhovat k nám do garáže. Potom jsme byli někde v Malenovicích, i na Mladcové jsme měli dílnu, no všude možně. Všechno jsme pižlali rukama, prostě šileností. A tak ti kluci výrobáci řekli, že už je to nebaví, že chtějí dílnu a stroje a firmu. Tak jsme to probírali ještě s jedním kámošem, no a pak Petr říká: „Super, uděláme eseróčko.“ A to byl tehdy v Americe.

Jo, St. Louis Blues.

Ale dyť vy jste s Petrem kamarádi, ne?

Jojo, z dětství, z ulice. Byli jsme v jedné z podhořáckých part. Vlastně celou základku, pak už si šel každý po svých.

Já jsem u nás na sídláku byl výbornej hokejovej brankář, vyhlášeněj, tenisákovéj. Většinou jsem byl strašně neprůstřelněj.

Já jsem taky chytal. Strašná díra. Neuměl jsem nic, ani v poli. Nikdo se mnou nechtěl hrát. Umiš bruslit?

Vůbec. Kdybych si stoupl na brusle, tak mám třeba ořes mozku. My jsme to hráli na suchu s tenisákem. Mně ty klouzavý moc nejdou. Ani nelyžuju. Jako jo, sjeďu kopec, ale s velkým utrpením. Lyžařský výcviky pro mě byly peklo. Teda kromě umprumky, tam byli takový ti dřeváci jako Michal Cihlář. Dokonce jsem na umprumce ani nebyl v nejhorším družstvu.

To je zvláštní, že tam v Bílovcích vydržíš. Mně to tam přijde jako lyžařská sekta.

No tak Radek snad lyžoval, ne? Je sporťák, ne?

Tam je těch lyžařů fůra, všichni tam lyžujou.

Udělej kristiánku! Polib vlakku! Jinak pudeš! Jsme byli kdysi na jedný stavbě a všichni tam byli lyžaři a všichni se z těch lyží znali. A já tam mezi něma. To si jako děláte prdel. A oni začali řešit, kdo je lepší, kdo je nejlepší. A pak tam přišel Vavrák (Petr Vavrouška, obchodní ředitel mmcité+, bývalý závodní lyžař, pozn. aut.)... No prostě lyžování je pro mě utrpení.

A co teda ten hokej? Chodíš na hokej?

Moc ne, byl jsem asi třikrát. Ale vlastně počkej, v Mostě jsme s klukama jezdili tramvají do Litvínova (Litvínov, pozn. aut.) na Hlinku, na Bublů. To jsme za něma chodili se sešitama pro podpisy. Byli to hrozní frajci v koženejch bundách.

My jsme sbírali na zimáku zlámané hokejky, stáli jsme u mantinelu vedle rolby a čekali, kdo to rozseká. Hra nás moc nezajímala. Spíš ty zlámané Lionky.

Jo a pak si taky pamatuju, jak nás Demitra pozval do Vancouveru. Myslím, že to bylo nějak po té olympiádě. Něco jsme mu tehdy kreslili a on ať prej přijedem. Tak jsme tam jednou s klukama seděli v hospodě a dívali se, jak hrají (Vancouver Canucks, pozn. aut.). Úplně přesně si na to nevzpomínám, vypili jsme nějaké piva, ale tehdy Paľo hrál s bráchama Sedinama. To lítalo, byl strašně rychlej. Strašně rychle.

Na olympiádě dával Demitra z rozhodujícího nájezdu epik gól Rusům. Podobným stylem jak u nás (ve Zlíně, pozn. aut.) jezdil Hamrlík, jel takovým tím divným obloukem podél mantinelu. Jakože si říkáš: „Ty vole, kam to jede?!“ A pak vykouřil gólmana. Demitra beats Russia.

No...

Luděk listuje dál v pětsetdevatenáctce. Fotky posbírané z různých foťáků, z loňského Wi-Fi festu. Zář 2018. Bílovický festival všeho. Headlineři z hlavního města, stage 1, stage 2, trocha artu v lakovně, krásné počasí, opékání buřtů, kemp z obytnáků, kalné ráno.

Pro mě nový způsob komunikace na trase working class x kreativita x management. Ta poslušnost je důležitá.

Maskáč (zahleď se u velké fotky z koncertu Tata Bojs ve výrobní hale, kde se normálně dělají protihlukovky, foto: Martina Gogolová): Ty jo, to je hrozný, že? Takové, jak to říct... obrovské, co chlápce vyrobili, že?

Nechceš nakreslit zlínský zimák? Už by potřeboval trochu vyleštit.

Na to jsou asi jiní, nevím. Já bych to asi nedokázal. On to někdo určitě udělá.

Ale stavba je to pěkná, ne?

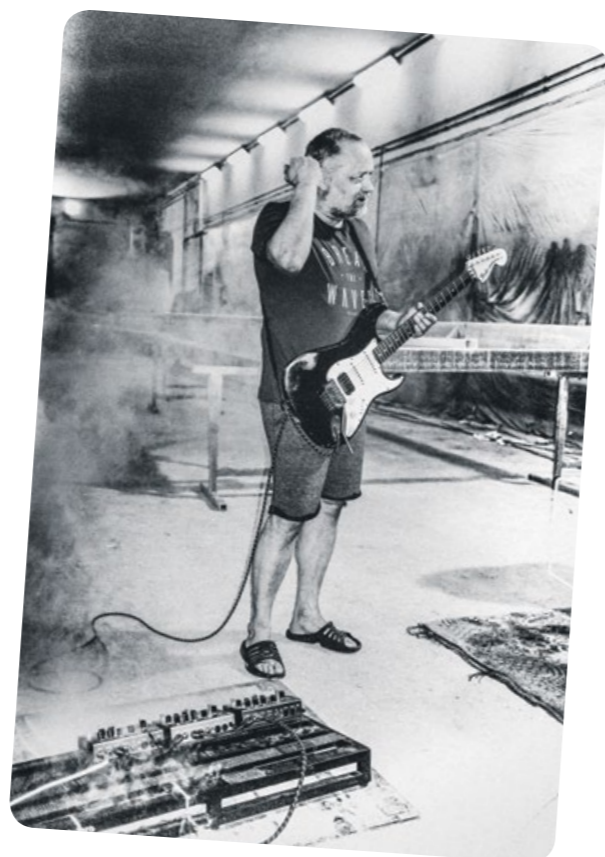
Jo. Mně se taky líbí. Je taková konstrukční. Ale je to moc velké. My jsme malá parta. Domkaři.

Jak se ti vlastně dělá mimo centrum? Jseš na vsi, v Šarovech, ani ne periferie. Stejně se dokážeš prosadit.

To je super, že to tak vnímáš.

Nebo Kamil Mrva, ten si to tam řeší někde v Kopřivnici.**A Bílovice, to je kapitola sama pro sebe, ne?**

No tak Bílovice jsou už vlastně takový fenomén, to už je asi úplně někde jinde. Aspoň já to jejich impériem tak vnímám. Asi je důležitý, že dokad jsou ty lidi, který něco chtěj a něco dělaj, tak je vlastně jedno, kde jseš. Nemusíš bejt v centru. Myslím, že je taky strašně důležitý, aby neodcházel náčelníci.

Luděk del Maschio absolvoval UMPRUM, katedru designu vedenou prof. Zdeňkem Kovářem. Je výrazným a významným současným architektem a výtvarníkem. Je to také dlouholetý soupeř Radka Hegmona a zakládající člen kapely Svoz řepy.

construction cité+

www.cciteplus.cz

Výroba a montáž ocelových konstrukcí Production and Assembly of Metalwork

Just Make Sure the Chiefs Stay

Luděk del Maschio*

*Maskáč – artist, designer, musician,
co-creator of the Bílovice diorama

We meet over a cup of coffee in Zlín, I give him the last edition of 519, our magazine. The atmosphere of our conversation is accentuated by awful jazz music. Two espressos. I mutter something about the interview we should be doing. Luděk is leafing through the magazine and pauses at a photo of Dan Golík, covered with chunks of whipped cream from a company pie fight five years ago.

Maskáč: Oh, this is the troublemaker... A skilful guy.

Dušan Tománek: Yeah, Dan. They're doing the Vistas now, hasn't Radek told you?

No.

Well, what they're doing is putting the furniture on various hills with nice views. Dan drags the stuff uphill on his own back.

You mean, concrete benches?

No, they're more like garden chairs ... And then they leave the furniture up on the hill for people to enjoy the vistas, you know.

I used to enjoy mountain walks too. My mates and I would go on hikes and I'd be like one of those Sherpa folks. We would take canned food and stuff for the road ... We would hike around the mountains in Poland, we'd wear jackets and take sleeping bags made by one of our friends, and we would sleep on sleeping mats made out of some stolen fabric from Svít, you know, the kind that they used to make shoe insoles out of. The white ones.

Yeah, I remember those from summer jobs back in the old days. We used to steal horseshit [glue used for shoemaking] in Svít, that used to be a lot of fun.

No shit!

Oh yeah. Thankfully it was just sort of a short-time experiment.

I used to work on a house for this taxi driver. He'd say: "I need you to come and lay down the gravel." And I'd be like: "How much?" And he would say: "Two sleeping mats." It was a legit currency back then. Then I'd go and take those sleeping mats to Most and exchange them for a sleeping bag or something.

Most is cool nowadays.

Maskáč: It is.

I know you get this all the time, but I've got to ask. How did you find yourself in Gottwaldov [former name of the town of Zlín]?

By mistake. After having graduated from Engineering High School, I was dumb enough to apply to the Art Academy, Painting major. But I didn't get a recommendation. That's just how it was back in those days. There was no way to get in without a recommendation and I didn't have it, so that was that. I don't even know who came up with a Machine and Tool Manufacturing major, but the commies were like, yeah, sure. I got in right away, I guess somebody was doing me a favour. But that was like pure happiness.

And how did you feel about being "placed" in the good old Gottwaldov?

That didn't happen for a month. At first, I spent a month of happiness at the Academy in Prague. And then, at this get-together they were having for the first-years, they were like: "Pack your stuff, you're off to Gottwaldov." "What? What do you mean, why?"

Hold on, which year was that?

Eighty-one, I remember that. Then I spent until my fourth year trying to run off to Prague.

But you couldn't, right?

One of the professors would always tell me: "Son, I'll make a call, don't you worry ..." But he never actually did.

But you got used to this place, right?

You bet, a while ago.

What did you do here after you finished the Academy?

I actually moved in with my current wife in about my sixth year of the Academy.

Oh yeah. About when did you start noticing one another?

I'm not really sure, you know. By the time the people in her year arrived here, I wasn't actually at school anymore. I still had to go to war, the younger ones had it cancelled after '89. So I'm not really their schoolmate, they were rookies, I was already a veteran. I bullied them.

Those cliques suck, man! I hated them because I always wanted to be in one. But nobody wanted me.

Ok, let's get to it. I'll try to stay away from any questions related to Design (forbidden topic) and Architecture. I thought we could talk about hockey. Petr Čajánek is your mate, you have worked for other great players as well. For the elite, actually. How did you and Petr meet?

Man, that was so random. There was some sort of a party in our garden, I wasn't even there I think ... And he kind of arrived ... Some time later, he wanted to build a cottage or something, so he called me, that was when people still used those ancient phones. So we started talking ... And then, I remember the boys and I somehow lost all our money and we had to move into our garage. Then we moved the workshop to some place in Malenovice, then to Mládcová, well, we were all over the place. We made everything with our own hands, crazy times. And so the boys who were in manufacturing said they didn't want to do that anymore, they wanted a real company, a real workshop with machines. So we talked to another friend and then Petr was like: "Cool, we'll start an ltd." That was back when he was still in the US.

Yeah, St. Louis Blues.

But you and Petr are friends, aren't you?

Yeah, when we were kids, we used to live in the same street. We were both part of the same boy gang. Mostly at Primary School, actually. Then we kind of parted ways.

I used to be the best hockey goalie in our neighbourhood. We would play with tennis balls and I was awesome. No ball would get past me.

I used to be a goalie too. I was lame, though. I couldn't do anything. Nobody wanted to play with me. Can you skate?

No way! I would be risking concussion if I even tried to stand up with skates on. We used to play on the ground, with a tennis ball. I don't move too well on anything slippery. I don't even ski. I mean, I can do it, but it's painful. I always hated those skiing training trips at school. Except the one at Art school, everyone there was a lousy skier, like Michal Cihlář for example. I wasn't even in the worst group during that trip.

I don't get how you survive with that squad in Bílovice then. Those people are like a skiing cult.

Well, Radek likes to ski, right? He's really sporty, isn't he?

They all are, everybody there likes to ski.

Do a telemark turn! Kiss the flag! Or you're out! We once worked on this construction and everyone on the site was a skier and everybody knew each other from their skiing trips. And then there was me. Are you shitting me! And then they started arguing about who was the best. And then Vavrák [Petr Vavrouška, Sales Manager at mmcity+, former professional skier] arrived ... Well basically, I just hate skiing.

And what about the hockey then? Do you go to games?

Not really, I've been to a hockey game about three times. Actually, wait a minute, back in Most, the boys and I would hop on a tram to Litvínov to see Hlinka and Bubla. We would take our notebooks and ask for their autographs. They thought they were so cool in their leather jackets and all.

We used to collect pieces of broken hockey sticks at the stadium, we would stand by the ice resurfer, waiting to see which player would smash his. We didn't care so much about the game. Not as much as we cared about those broken Lions.

Oh, another thing I remember is when Demitra invited us to come to Vancouver. I think it must have been right after the Olympics. We were doing a job for him then and he told us to come. So then we sat there once, in a pub, watching them

[Vancouver Canucks] play. I don't remember all the details, we must have had a couple of beers, but that was when Palo was playing with the Sedin brothers. That was such a blast, he was so fast. So fast!

At the Olympics, Demitra scored an epic shoot-out goal against the Russians. The way he was skating reminded me of Hamrlik back home [in Zlín]; he went into this weird curve along the boards. I was like: "Where the hell is he going?!" And then he scored. Demitra beats Russia!

Well...

Luděk keeps browsing through his copy of 519. Photos taken with a bunch of different cameras, from last year's Wi-Fi Festival. September 2018. Bílovice's very own festival of everything. Headliners who came all the way from the capital, stage 1, stage 2, a bit of art in the paint shop, beautiful weather, sitting by the fire, camping, and a foggy morning the day after. To me, this represents a new means of communication among working class × creativity × management. In exactly that order.

Maskáč (stares at a large photograph from a Tata Bojs show which took place in the Production Hall, where they make sound barriers on regular days, photo by Martina Gogolová): Man, that's crazy, isn't it? It's just so ... grand, what the boys built, isn't it?

Do you think you could paint the Zlín ice stadium? It could do with a little polishing ...

I think there are better people for the job, I don't know. I don't think I could do it. Someone will, I'm sure.

But the building itself isn't bad, right?

Yeah. I like it too. It's very structural. But it's too large. We are a small gang. We're better at doing houses.

How do you feel about working away from the city, anyway? You're in a village, Šarovy, that's not even a suburb. But you still manage to make it out there.

That's pretty cool that you think of it that way.

Or Kamil Mrva, for example, he does his thing somewhere in Kopřivnice. And Bílovice, that is just something else, isn't it?

Well, Bílovice has become a kind of phenomenon, I think. That really is another story. At least, that's how I feel about that empire they have built. I guess that as long as people truly want something and are willing to work for it, it doesn't really matter where they are. You don't need to be in the city. You know, just make sure the chiefs stay.

Luděk del Maschio is an alumnus of the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, where he studied at the Department of Design, led by Prof. Zdeněk Kovář. He is a distinctive contemporary architect and artist and a long-time associate of Radek Hegmon. He is also one of the founding members of the band Svaz Řepy.

Ve světě jako doma.
Už 20 let.

kovocité

Being at Home in the
World for 20 Years.

www.kovocite.cz

Petr Čajánek, zlínský hokejový Kapitán. Kdo se nechytá, ať si to najde ve svém chytráckém telefonu, jinak spolupracovník Luděk del Maschia.

Petr začal sám od sebe, o důležitosti příběhu, o emocích. Precizně formuluje. Bez ironie. Radost, krása, příběh a tak. Trochu méně spadla brada.

Dušan Tománek: Jak jsi se k tomuto způsobu chápání dostal? Mluvíš jak designér, autor.

Petr Čajánek: Nevím, možná jsem je jen poslouchal a teď to slepě opakuju. Ale vážně, dává mi to hlavu a patu. Když cítíš příběh, má to pro tebe větší hodnotu, jsi s tím více spjatý, více než s nějakým sterilním předmětem nákupu.

Rozumím, taky mám schované kladívko po dědovi.

No přesně, máš kladívko po dědovi, a kdyby sis mohl stokrát vybrat jiné, nové, barevné, stejně si vybereš to kladívko tvého dědy. Ale abych se vrátil k tvé otázce. Určitě mě ovlivňují lidé, kteří mě obklopují. A vzhledem k tomu, co dělám, cvičení, pohyb, tak si na to musím fakt šáhnout a nacítit to, navnímat to. Takto nějak jsem se k tomu dostal.

Pro mě, když se na to někdy dívám, je třeba i hokej design.

Všechno je design. I když děláš pizzu, může to být design. Nebo ne design, to není přesné. Může to být krása.

Grrrrr... vždycky když potkám tohoto kluka, mám pocit, že bych měl víc makat.

Jak jste se potkali s Luděkem?

Tuším, že před lety, přes nějaké společné známé. Asi tam něco zafungovalo a vydrželo to dodnes.

Bavíte se spolu o designu?

Přímo ne, ale tím, že jsme spolu dělali spousty realizací, jsem některé věci navnímal. Mně se ty Ludkovy věci vždycky líbily. Měly v sobě něco, co jsem neměl možnost nikde jinde

vidět. Možná někdy ta jeho myšlenka nebyla dokonalá a stoprocentní, ale vždycky měla v sobě něco, co mi dávalo smysl. Mám rád jednoduchost a funkčnost. Prostě z těch Ludkových návrhů mám radost.

Fungujete jako studio, firma...

No to by mě zajímalo, co by na to řekl Luděk, jak fungujeme... (smích) Většinou se s Luděkem bavíme o věcech, které navrhujeme pro sebe. Občas něco vidím, nějaké další návrhy, něco sleduju ve stolárně. Ale jinak do toho vůbec nezasahuju, v tom smyslu, že bych řešil třeba proporce nebo tvar. Zajímá mě to, hledám, co tím Luděk myslí, snažím se pochopit, proč to tak navrhl, ale jinak jsem na míle daleko od toho, abych se k tomu nějak vyjadřoval. Ta Ludkova představitost je pro mě úplně jiná dimenze.

Takže nejseš Luděkův oponent?

Myslíš, že bychom měli něco jako tvůrčí tým? To ne, vůbec nic takového. Vlastně je to tak, že jsme před lety rozjeli takovou malou společnost, ještě s Rendou Pšurným, který vede stolárnu. To, že i po dvaceti letech jsme schopní dohromady fungovat a přitom ty věci, které děláme, jsou pěkné, beru jako obrovský úspěch. Pořád z toho máme všichni tři radost.

Tak to je určitě znakem dobré spolupráce, ne?

Ale já tam vlastně skoro nic nedělám. Moje role v tomhle je velmi malá. Já jsem tam ten na kole, vzadu.

Tak určitě.

Petr Čajánek, our ice-hockey Captain. If you need to, look him up on your "smart" phone. Other than that, he is Luděk del Maschia's co-worker.

C

Petr started talking without me having to ask anything. He talked about the importance of the story, about emotions. His speech is precise. No jokes. Happiness, beauty and so on. I was blown away.

How did you get to adopting this point of view? You speak like a true designer, a creator.

I don't know, maybe I have just been listening to designers for a while and now I just keep repeating what I have learned. But I mean it, it all makes sense to me. If you know and feel the story, it becomes more valuable to you, you become more attached to it than you would to just any random object.

I get it, I still have this little hammer that once belonged to my grandfather.

Right, exactly, you still have your grandfather's hammer, and if you could choose any hammer in the world, a shiny new one or one in a better colour, you would still choose the one that was once your grandfather's. But to get back to your question. I definitely feel influenced by the people surrounding me. And maybe because of what I do, all the movement and exercise, I feel the need to actually see everything for myself, to take it all in. That is probably how I came to see things this way.

To me, sometimes, even hockey feels like design.

Everything is design. Even if you are making a pizza, that could be considered design. Well, maybe not design, that's not the right word. It could be beauty.

Damn.... Every time I see this guy, I feel like I should be working harder.

How did you and Luděk meet?

A couple of years ago, through some mutual friends, I think. I guess something just clicked between the two of us, and we have been friends ever since.

Do you ever talk about design?

Not really, but because we've undertaken a number of projects together, I took some of the stuff in. I always loved Luděk's work. He can do things that no other artist can do. Although his original might not be absolutely perfect at times, it always contains something which gives it meaning. He likes simplicity and functionality. Luděk's designs somehow just make me joyful.

You guys work as a studio, a company ...

Well, I would love to hear what Luděk would say about the way we work ... (laughs). Luděk and I usually discuss things that we design for ourselves. Sometimes I get to see other things, other designs, I check out the manufacturing. But other than that, I don't interfere with things like measurements or shapes. I am always curious about what Luděk means by any of his creations, why he designed the thing in a certain way, but I am miles away from actually wanting to have any say in it. Luděk's imagination is a mystery to me.

So you're not Luděk's opponent?

You mean like, do we work as a creative team? Oh no, not at all. The thing is actually, some years ago we started this small business, together with René Pšurný, who is in charge of the joinery workshop. To me, the fact that even after twenty years we still manage to make it work, plus the stuff we create actually looks good, is an amazing success. It still makes all three of us really happy.

That has got to be a sign of some pretty good teamwork, right?

But I don't actually do much, honestly. My part in all of this is tiny. I am just a guy riding pillion.

Oh, sure.

Design v množném čísle

Stále se zde setkáváme s názorem, že kvalitní design představuje jakousi estetickou nadstavbu, kratochvíli pro ekonomicky silné společenské vrstvy. A dokud budou grand designéry roku převážně autoři tvořící limitované edice šperků, excentrických brýlí nebo skleněných objektů, vnímání celého oboru se jen tak nezmění.

Čas od času k nám doputuje názor tvrdící, že naše soudobá společnost více či méně rezignovala na přirozenou lidskou potřebu slavností, svátků a rituálů. Zajisté v našem okolí najdeme dostatečný počet konkrétních příkladů, které nás budou postupně nahlodávat a téměř nás i přesvědčí, že tento jev je všudypřítomný. Určitě nic takového však neplatí pro oblast designu v kontextu České republiky. Uplynulé desetiletí naopak dalo vzniknout několika novým svátkům designu (vedle již stávajících a zavedených), které dokazují, jak čím dál větší část české společnosti dbá o tento obor a je ochotna jeho dílčí úspěchy vnímat, ocenit a také oslavit. Za jakousi formu oslavy můžeme považovat i pořádání design weeků a jejich kratších festivalových odvozenin, které se stávají neodmyslitelnou součástí širšího kulturního života měst, v nichž se odehrávají. Vedle tradičních pražských akcí typu Designblok, Prague Design Week či Czech Design Week design postupně proniká i do Brna, Plzně, Zlína či Ostravy.

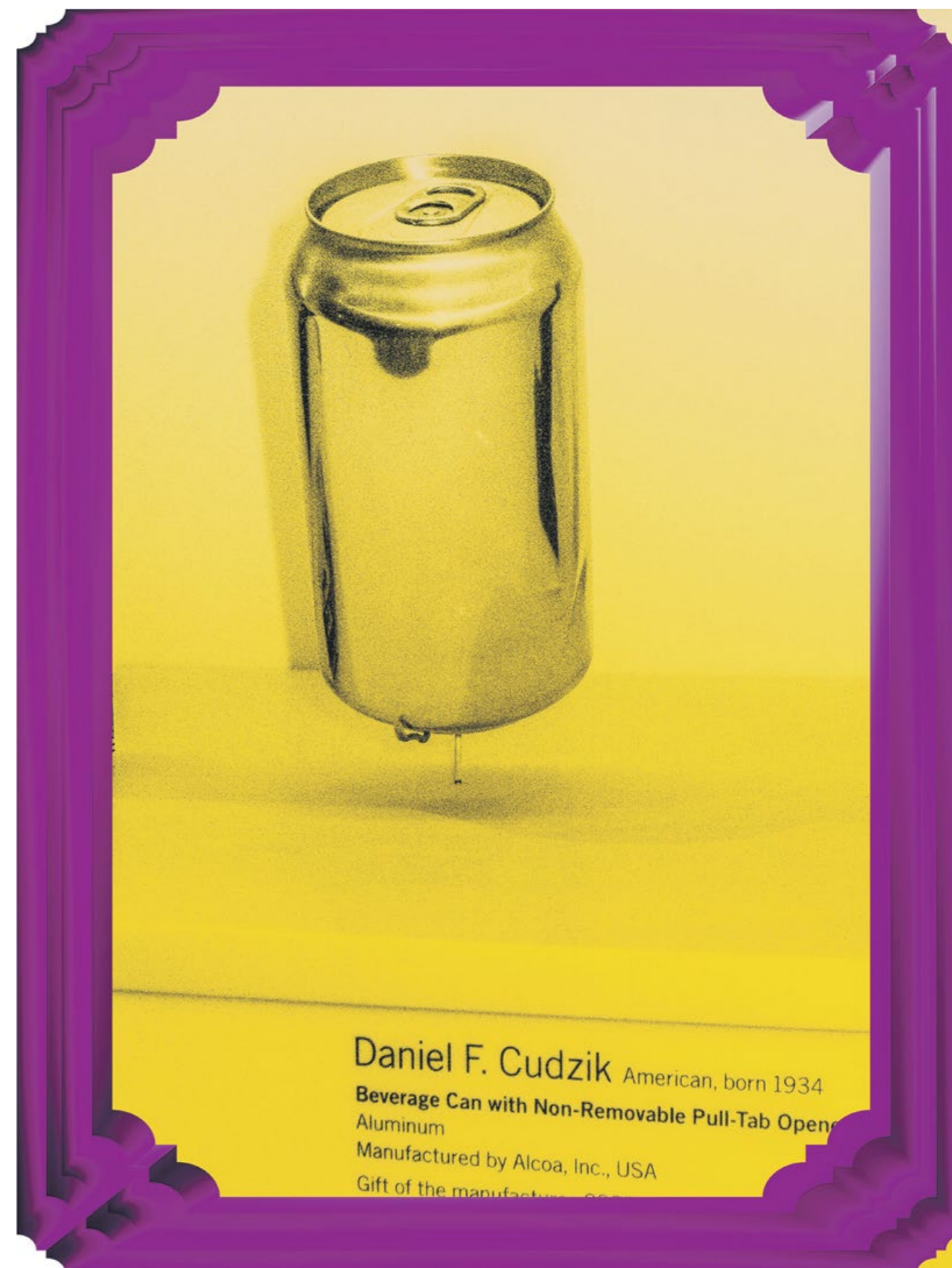
Vedle výstavních a prodejních přehlídek, často doprovázených přednáškami a prezentacemi jednotlivých autorů, studií a výrobců, se může místní scéna pochlubit i několika soutěžemi, z nichž přednostně vyberme tu, která strukturou organizace, viditelností i průběhem gala večera včetně přímého přenosu Českou televizí nápadně připomíná své divadelní a filmové sourozence – Cenu Thálie a Českého lva. Ocenění Czech Grand Design se od roku 2006 snaží vyhledat a ocenit ty nejslibnější

realizace na poli produktového, grafického a oděvního designu za uplynulý rok. O tříkolový systém nominací se stará akademie čítající třicet čtyři odborníků z řad kurátorů, teoretiků, vysokoškolských pedagogů a novinářů, poté přichází ke slovu pět oborových skupin porotců, každá složená ze čtyř až pěti expertů v jednotlivých kategoriích.

Udělování cen Czech Grand Design 2018 je naplánováno na středu 20. března 2019 a tradičně se odehraje na scéně Stavovského divadla. Všichni očekáváme, že koncept a dramaturgie gala večera, jeho profesionální scénografické pojetí i celková nenuceně uvolněná atmosféra opět podtrhne význam slavnostního večera.

V době psaní tohoto článku sice známe jména nominovaných tvůrců na cenu Czech Grand Design za rok 2018, o vítězích v jednotlivých kategoriích však můžeme jen spekulovat. Z těchto důvodů provedeme ohlédnutí za loňským ročníkem.

Vloni se hlavní vítězkou dvanáctého ročníku stala designérka šperku s běloruskými kořeny Nastassia Aleinikava, absolventka ateliéru K.O.V. (= Koncept – Objekt – Význam) na pražské UMPRUM, která byla v minulosti již čtyřikrát nominována na dílčí cenu Czech Grand Design v kategorii design šperku. Designérem roku v sekci produktů se stal Jan Čapek za unikátní návrh nezvykle členité PET láhve využívající prostorovou hru

Fotografie / Photography: Dušan Tománek

více než desíti tisíc drobných fazet pro minerální vodu Fatra, nejlepším ilustrátorem pak Jan Šrámek za práci pro výstavní projekt Paneland v Moravské galerii v Brně.

Z finalistů módního designu poroty nejvíce přesvědčila Lenka Vacková, zkoumající možnosti recyklovaného textilu ve snaze poukázat na problematiku trvalé udržitelnosti v oblékání. Za nejvýraznější počin v oblasti grafického designu byla porotou vybrána nová vizuální identita pro značku Primeros, za níž stojí trojice autorů Tomáš Brousil, Matěj Chabera a Jakub Korouš. Ocenění fotograf roku si za koncept pro 52. ročník Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary a také za kalendář B. K. S. odnesl Václav Jirásek.

Sklářská společnost RŮCKL si díky spolupráci s designérem Roným Pleslem vysloužila ocenění výrobce roku za kolekci křišťálového skla České nebe a úspěšný relaunch celé značky, jejíž historie se píše od roku 1846. Kategorie objev roku je často překvapením pro oceněné autory i pro samotné pořadatele Czech Grand Design, jelikož poskytuje možnost poukázat na talentované absolventy uměleckých škol a začínající tvůrce. Loňský ročník nás takto seznámil s textilní tvorbou inspirovanou lokálními tkalcovskými technikami Kláry Spiškové a Lindy Kaplanové, vystupujících pod značkou Geometr.

Závěr večera vždy patří ocenění za celoživotní přínos českému designu – Síň slávy, do níž v loňském roce vstoupil sklářský umělec, sochař a architekt Václav Cigler. S realizacemi Václava Ciglera se můžeme setkat například ve Slovenském národním divadle v Bratislavě, autor je rovněž tvůrcem několika prostorových intervencí do stanic pražského metra.

Udělování cen Czech Grand Design je tedy záslužným počinem z mnoha důvodů. Laureáti díky tomu dostávají tolik potřebnou zpětnou vazbu, výstava užšího výběru nominovaných autorů a vydávání atraktivního tištěného katalogu funguje jako exkluzivní oborová ročenka dokumentující kvality české vizuální kultury v oboru užitého umění.

Při četbě tohoto článku by se mohlo zdát, že situace na poli designu je tedy ideální, lepší již nemůže být a nezbývá než ji několikrát za rok, nebo alespoň jednou, na konci března, řádně oslavit. Není tomu bohužel tak. V České republice máme bezesporu skvělou nábytkovou, sklářskou i textilní tradici, zmíněné přehlídky designu, soutěže a ocenění. Rovněž možnosti vysokoškolského uměleckého vzdělávání jsou vzhledem k velikosti země přiměřené a těší se vcelku dobré kvalitě.

Co se však za uplynulá desetiletí nepodařilo změnit, je vnímání designu a jeho potřebnosti nejširší laickou veřejností a také představiteli politické reprezentace. Stále se zde setkáváme s názorem, že kvalitní design představuje jakousi estetickou nadstavbu, kratochvíli pro ekonomicky silné společenské vrstvy nebo marketingový nástroj pro výrobní společnosti cílící právě na takové cílové skupiny. Částečně i proto také v České republice nefunguje dlouhodobá, systematická a transparentní podpora inovací a inovačních firem, jež svůj úspěch na mezinárodních trzích zakládají na přidané hodnotě, kterou design ve všech svých podobách nabízí. Je pravda, že existují světlé výjimky a dílčí snahy o změnu. Zde je však myšlena absence širší a smysluplné národní strategie podpory designu jako jednoho z důležitých segmentů kreativních průmyslů. Je tedy docela možné, že dokud budou grand designéry roku převážně autoři tvořící limitované edice šperků, excentrických brýlí nebo

skleněných objektů, vnímání celého oboru se jen tak nezmění.

Osobně se těším na moment, až v naší zemi bude navržen, zrealizován a klidně i oceněn projekt typu GOV.UK vedený Tomem Loosemorem. Jeho tým sdružil pod jednu adresu obsah více než dvou tisíc nesourodých a často velmi nepřehledných webových stránek potřebných pro běžné fungování občana ve Velké Británii. Až výrobcem roku se stane například Úřad vlády České republiky, který si podobnou službu pro nás všechny zadá, bude ji moudře koordinovat, a navíc se při její realizaci nechá inspirovat principy tzv. *design thinking*.

Až objevem roku se stane absolvent ateliéru design služeb (*takový ateliér v ČR prozatím nevznikl, pozn. aut.*), který bude součástí týmu podílejícího se na reorganizaci procesů v některé z krajských nemocnic s ohledem na tzv. user experience pacientů. Nebo až se objevem roku stane absolventka ateliéru design pro společenskou interakci (*takové pracoviště v ČR rovněž neexistuje, pozn. aut.*), která se bude podílet na komplexní přípravě řešení multifunkční tržnice ve středně velkém okresním městě, jež bude uživatelsky přívětivá pro různé věkové skupiny a nebude „jen“ architekturou zastřešující vysoutěžený prodejní mobiliář, ale především chytré navrženým místem setkávání místní komunity.

Naše města a obce vnímáme jako velmi různorodá společenství, proto i design může na sebe brát mnohé podoby a sledovat různé cíle. Je nezbytné zajišťovat takové podmínky, aby zde mohl fungovat v množném čísle, tedy v pluralitě východisek, názorů, přístupů a cílů, ale především ve vzájemné komunikaci – jak oborové, tak i celospolečenské.

Jakkoliv bych nerad přeceňoval společenský dopad cen Czech Grand Design, je možné, že pozvolná změna vnímání designu v našem okolí bude i nepatrně záviset na příštím nominačním procesu členů Akademie designu České republiky. Uvidíme.

Richard Vodička je od podzimu 2018 ředitel studia designcité+, dříve proděkan pro zahraniční vztahy na Fakultě multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, kurátor a organizátor výstav a prezentací týkajících se designu a výtvarného umění, v minulosti člen výkonné rady Zlínského kreativního klastru, stále člen Akademie designu České republiky, před veřejností utajený fotograf.

Design in Plural

We continually encounter the view that quality design is a kind of aesthetic bonus, a pastime for the economically privileged social strata. And as long as the Grand Design Awards are predominantly won by creators of limited editions of jewellery, eccentric spectacles or glass products, the perception of the industry as a whole will not change.

From time to time, we hear the view that our contemporary society has more or less given up on the natural human need for festivities, celebrations and rituals. Our neighbourhood would certainly provide a sufficient number of specific examples to gradually make us doubt and almost convince us that this phenomenon is ubiquitous. Certainly, nothing like that applies to design in the context of the Czech Republic. On the contrary, the past decade has given rise to several new design celebrations (in addition to the existing and established ones), which show how an ever larger part of Czech society cares about this discipline and is willing to perceive, appreciate and also celebrate its individual achievements. We can also consider Design Weeks and their shorter festival derivations to be a form of celebration of design. They're becoming an essential part of the cultural life of the cities they take place in. In addition to traditional Prague events such as Designblok, Prague Design Week and Czech Design Week, design is also gradually being introduced in Brno, Pilsen, Zlín, and Ostrava.

Besides exhibitions and sales shows which are often accompanied by lectures and presentations by individual designers, studios, and producers, the local scene can also boast several contests. We prefer to choose as an example one of them that is similar in structure, visibility and course of a gala evening, including direct broadcasting, its siblings in theatre and film - the Thalia Prize and the Czech Lion Award. Since 2006, the

Czech Grand Design Award has sought to find and appreciate the most promising productions in the field of product, graphic and clothing design for the past year. The three-round nomination system is overseen by 34 experts from among curators, theorists, university educators, and journalists; followed by five jury groups, one per discipline, each consisting of four to five experts in each category.

The 2018 Czech Grand Design Awards are scheduled for Wednesday, 20th March 2019. Traditionally, it takes place at the Estates Theatre. We all expect that the importance of the gala evening will once again be highlighted by its concept and dramaturgy, professional scenography and the overall casual atmosphere.

At the time of writing this article, we know the names of the nominees for the 2018 Czech Grand Design Award, but we can only speculate about the winners in each category. That's why we will look back at last year's event.

Last year, the main prize of the 12th year was awarded to Nastassia Aleinikava, a jewellery designer with Belarusian roots and a graduate of the K.O.V. studio (= Concept - Object - Meaning) at the Prague Academy of Arts, Architecture, and Design. She was previously nominated four times for the Czech Grand Design Award in the Jewellery Design category. In the Product section,

Jan Čapek was awarded Designer of the Year for the unique design of an unusually complex PET bottle for Fatra mineral water, using over 10 000 small facets.

The most convincing among the Fashion Design finalists was Lenka Vacková, who explored the possibilities of recycled textiles in an effort to cast the spotlight on the issue of sustainability in clothing. As the most outstanding achievement in the field of Graphic Design, the jury selected the new visual identity for the Primeros brand by three creators – Tomáš Brousil, Matěj Chabera and Jakub Korouš. Václav Jirásek was awarded the prize for Photographer of the Year for his concept for the 52nd Karlovy Vary International Film Festival and for the B.K.S. calendar.

Thanks to collaboration with designer Rony Plesl, RÜCKL glassworks won the Producer of the Year award for the Czech Sky crystal glass collection and the successful relaunch of the brand dating back to 1846. The Discovery of the Year category is often a surprise to awarded winners and even to organisers of Czech Grand Design, as it provides the opportunity to point out beginners and talented graduates of Art schools. Last year, we were introduced to the textile work inspired by the regional weaving techniques of Klára Spišková and Linda Kaplanová under the Geometr brand.

The evening always peaks with an Award for Lifelong Contribution to Czech Design. The glass artist, sculptor, and architect, Václav Cigler, entered the Hall of Fame last year. For example, we can see work by Václav Cigler in the Slovak National Theatre in Bratislava, and he is also the designer of several modifications to Prague Metro stations.

The Czech Grand Design Awards are therefore a meritorious act for many reasons. It gives the laureates some much-needed feedback; the exhibition of shortlisted designers and the publication of an appealing printed catalogue is in effect an exclusive industry yearbook, documenting the quality of Czech visual culture in the Applied Arts.

When reading this article, it might seem that the design situation is ideal, that it can get no better, and that there's nothing other to be done than to celebrate it adequately several times a year; or at least once, at the end of March. Unfortunately, this is not the case. We undoubtedly have a great tradition in furniture, glass and textile, the aforementioned design shows, contests and awards in the Czech Republic. The higher educational options in Art are also adequate in terms of the size of the country, enjoying high overall quality.

However, the perception of the necessity of design by the general public and by political representatives has not changed over the past decades. We continually encounter the view that quality design is a kind of aesthetic bonus, a pastime for the economically privileged social strata, or a marketing tool for manufacturing companies targeting such groups. That's also partially the reason why the Czech Republic has no long-term, systematic and transparent support of innovations and innovative companies basing their international success on the value added by all disciplines of design. Granted, there are bright exceptions and efforts to achieve partial change. However, what I mean here is the absence of a holistic and meaningful national support strategy for Design as one of the important segments of the creative industry. So it is quite possible that as long as the Grand Design Awards are predominantly won by designers

of limited editions of jewellery, eccentric spectacles or glass products, the perception of the industry as a whole will not change.

Personally, I look forward to the moment when there is a GOV. UK-type of project designed, made, and perhaps even awarded in our country. The team led by Tom Loosemore gathered the content of over 2000 disparate and often very cluttered websites needed by ordinary UK citizens under the address of GOV.UK. I look forward to the Producer of the Year being awarded, e.g. to the Office of the Government of the Czech Republic, which would have procured such a service for all of us and managed it wisely, having been inspired by the principles of *Design Thinking*.

I look forward to the Discovery of the Year being awarded to a graduate of a design services studio (author's note: no such studio has as yet been established in the Czech Republic), who would have been a part of the team involved in the reorganisation of processes in one of the regional hospitals with regard to patients' user experience. Or, to the Discovery of the Year being awarded to a social interaction design studio (author's note: no such studio has as yet been established in the Czech Republic), which would have participated in the comprehensive preparation of a multifunctional marketplace solution in a medium-sized district town, that is user-friendly to different age groups, and not in the "mere" Architecture covering the winning furniture retailer, but rather in a cleverly designed meeting place for the local community.

We perceive our cities and municipalities as very diverse communities, and therefore design can take on many forms and pursue different goals. It is necessary to ensure that conditions for design exist as a plurality of starting points, opinions, approaches, and goals, but above all, in mutual communication within the industry and within society.

At the risk of ascribing an overly high impact to the Czech Grand Design Awards, it is plausible that a gradual change in the perception of design in our neighborhood will also depend slightly on the upcoming nominations by members of the Academy of Design of the Czech Republic. We will see.

Richard Vodička is a director of the designcité+ studio since autumn 2018, former Vice-Dean for International Relations at the Faculty of Multimedia Communications of Tomas Bata University in Zlín, curator and organiser of exhibitions and presentations related to design and visual arts, former member of the Executive Board of the Zlín Creative Cluster, current member of the Academy of Design of the Czech Republic, a photographer in hiding from the public.

designcité+

Vychází nový katalog
New catalogue out now

www.designcite.cz

NAVRHOVÁNÍ BOLÍ

„Firmu mám jako nástroj k reprodukci mých myšlenek, jako realizátor nápadů,“ říká Radek Hegmon. Spolumajitel a zároveň hlavní designér firem mmcité+ a Egoé. To, co vzniká v jeho hlavě, pak využívají lidé doslova po celém světě. Tvar totiž vtiskl lavičkám, košům, zastávkám nebo zastřešením vlakových či autobusových nádraží. Málokoho by při pohledu na neokázalé, designově čisté produkty napadlo, kolik se za jejich vznikem skrývá emocí. Kolik bolesti, předělávání, slepých cest. Výsledkem jsou ale výrobky a stavby, které ovlivňují svět kolem nás.

Když sis jako malý kluk hrál s hračkami, byla pro tebe důležitá jejich funkce, nebo už jsi v té době řešil i jejich tvar?
Tvar byl důležitější.

Opravdu?

V době mého dětství se dalo s tvarem hraček pracovat poměrně málo. Pak se ale objevily první kopie lega ze Západu. To byly takové bílo-červené kostky a s těmi jsem si hrál asi nejvíc. Zkoušel jsem tvořit první stavby, většinou to byly jednoduché garáže. Šel do nich zaparkovat „angličák“ a to mi stačilo. Taky jsem hodně pracoval s hlinou. Vždy mě víc bavilo modelovat než kreslit. Kreslení bylo v rozměru 2D a vyžadovalo preciznost, u modelování nevdalo, že jsi zapařlaný. Šlo hlavně o tvar.

Doma jsi k tomu měl zázemí? Vedli tě k tomu rodiče?

Tatínek studoval architekturu, ale v jisté době se pro něj stalo důležitější projektování. Vzpomínám si, že si se mnou často kreslil, ale nesnažil se mě učit. A já to tak mám dodnes i se svými dětmi. Baví mě si s nimi kreslit, ale už jim nevysvětluju, jak to mají dělat, jak se mají snažit. Neopravuju jim, co je špatně, co se mi nelíbí. Nechávám jim prostor pro jejich vyjádření a důležitější je pro mě s nimi sdílet ten proces. A taťka to měl asi podobně.

Tatínek byl pak jedním ze šéfů ve zlínském projekčním ústavu Centroprojekt. Bavilo tě chodit k němu do práce? Jak jsi vnímal to prostředí bílých pláštů, tužek, rýsovacích prken?

Zrovna bílé pláště se mi moc nelíbily, protože jsem se styděl za taťku, že má v náprsní kapse skvrnu od inkoustu. Ale to prostředí pro mě bylo zajímavé. Vonělo, byl tam „pauzák“, tuš, psalo se „lettersetem“ a byla tam řada malířů, kteří perspektivy k projektům ručně domalovávali. Vyráběli modely staveb. To, co se dnes odehrává jen na obrazovce počítače, bylo tehdy dotknutelné, živé. Bylo to velmi precizní, technické, ale zároveň výtvarně dokonalé.

Ovlivnilo tě to?

Myslím si, že ano.

Cestoval tatínek hodně po světě, po stavbách?

Pamatuji si, že zhruba do mé páté, šesté třídy byl pořád někde ve světě. Pak už se jeho výjezdy výrazně omezily.

Záviděl jsi mu to cestování, objevování světa, projektování?

Asi jo. Čekal jsem na okamžik, kdy zase někam pojede, a zkoumal jsem jeho cestovní kufr. Pokaždé totiž vyfasoval

z Centroprojektu pentelky, redis pera. Měl to zamknuté v pracovním šuplíku a mě to fascinovalo. V té době to byly nedostupné věci. Takže jsem si hned tajně zkoušel, jak se s nimi kreslí.

Co rozhodlo o tvém studiu na stavební průmyslovce?

To bylo za trest.

Za trest?

Chtěl jsem jít na UMPRUM. V osmé třídě, kdy se odevzdávala přihláška na střední školu, jsem jinou možnost nezvažoval. Uměl jsem kreslit a modelovat, byla to jasná volba. Od čtvrté třídy jsem denně chodil ke zlínskému výtvarníkovi Jiřímu Vápoovi, který mě všechno naučil. S ním jsem vyráběl hlinu, tvaroval sochy. Jenomže v době, kdy se ta přihláška odevzdávala, byl otec pracovně v Bangladéši, kde zrovna vyhlásili stanné právo a on se nemohl vrátit domů podle plánu. Kdyby byl doma, určitě by se mě zastal a podpořil mě. Starší brácha s mamkou mi to ale zařhlí a dali mi na výběr strojní, stavební, nebo kožařskou průmyslovku. Tak jsem si vybral „stavárnu“. Řekl jsem si, že když už ze mě nebude umělec, budu stavař. Bavilo mě zdít, omítat, což je do jisté míry taky modelování. Nehrál jsem si s hlinou, ale maltou a i ta zeď se dala tvarově ovlivnit.

Pořád ses ale i na střední škole držel modelování.

Já jsem vlastně nedělal nic jiného.

A co sis navrhoval?

Hlavně blbosti. Pravidelně na Vánoce jsem pro babičky vymodeloval nejrůznější figurky. Nebo jsem jednou udělal takového metr osmdesát vysokého panáka, kterému jsem říkal Olín. Byl to borec s břichem a kšiltovkou a všichni mi předváděli, že tak jednou budu vypadat. Trochu se trefili.

Máš toho Olína dodnes?

Mám. Teď se rekonstruuje a vystavím si ho na chatě na zahradě.

Už během studií na stavební průmyslovce ses ale připravoval na UMPRUM.

Modeloval jsem hlavně hlavy, ale o umění jako takové jsem se nijak výrazně nezajímal.

Věděl jsi v té době, co je to design?

Design mě taky moc nezajímal, hlavně jsem tíhl k sochařině. To ale doma taky moc nechápali. Bylo jim to cizí.

Nepředstavujeme
nic menšího než náš
nejmenší Nestbox Camper.

Our Smallest Nestbox
Camper Is No Small Feat.

EGOE
nest

inzerce / advertising

egoe.eu

Autor rozhovoru / Author of the interview:

Petr Vavrouška

41

Takže jsi takový scénograf?

I tak se to dá říct. Představuji si příběh výrobku, situaci, ve které se ocitne, člověka, který ho bude používat. Vytvářím si scény, ve kterých se naše věci objeví.

Vnímáš i kontext místa, pro které navrhuješ třeba nádraží nebo autobusový terminál?

Vnímám místo a lidi, kteří se tam budou pohybovat.

Navrhl jsi i vestavbu do aut. Mělo to i nějaký vyšší cíl, ambici? Například motivovat lidi, aby trávili více času v přírodě?

Chtěl jsem vytvořit něco, co mi nabídne zážitek. Chtěl jsem pohodlně spát na louce, a přitom si uvařit jídlo. Chtěl jsem se probudit s výhledem. Přál jsem si, aby lidi mohli mít stejně intenzivní zážitky jako já.

Co prožíváš při navrhování?

Někdy je to klid, uteču od starostí. Většinou to je ale trápení. Zuřím sám na sebe, že nemůžu přijít na to nejlepší řešení, tvar. Trápím se, jsem nepřičetný. Je to až fyzická bolest z toho, že nevíš, jak dál, nic tě nenapadá. Tak zmačkáš desítky papírů a hledáš.

A v tu chvíli jsi našťvaný jen sám na sebe...

To je ale horší, protože pomoci si musím taky jen já sám. Kolikrát jsem chtěl něco rozkopat vzteky, protože jsem nebyl spokojený.

Potřebuješ k navrhování klid?

Ne. Přemýšlím o tom neustále. V autě, na jednáních. Nosím v hlavě tvary, situace. Pořád si něco představuji. Navrhování ale není jenom kreslení po papíře nebo v počítači. Navrhování je i skládání lidí, kterými se obklopuješ. To už je takový sociální design. Důležité jsou pro mě i katalogy, které k jednotlivým firmám vyrábíme. Teprve tehdy vidím, kolik máme různých variant výrobků, kam je ještě můžu posunout.

Jak se můžeš jako designér zlepšovat? Tréninkem?

Je to stejné jako ve sportu. Čím více věcí navrhuješ, tím víc se zlepšuješ. Ale taky musíš regenerovat, odpočinout si. Občas si říkám, jak by bylo skvělé, kdyby mi vypnula hlava a už přestala přemýšlet.

Co tě při navrhování inspiruje?

Někdy se mi dobře navrhuje v době, kdy jsem úplně na dně fyzicky, psychicky. Kdy čelím velkému stresu. Víím, že od problémů utíkám k navrhování. To je jediný můj vnitřní svět, ve

kterém se cítím bezpečně. Dokážu vypnout od běžných starostí a „odejít“ do jiné dimenze.

Nebylo by tedy pro tebe jednodušší věnovat se jen designu a nezatěžovat se tolik řízením firmy?

To bych ale musel mít jistotu, že ta pragmatická složka nezvítězí nad tou uměleckou. Nemám firmu kvůli tomu, aby generovala jen zisk. Mám ji jako nástroj k reprodukci mých myšlenek.

Ty máš firmu k tomu, aby sis plnil své sny?

Ano. Je to realizátor mých nápadů. Malíř potřebuje plátno, houslista housle a já firmu.

Kdy během navrhování poznáš, že jsi dosáhl ideálního tvaru?

Jednoduše to cítíš. Nedá se to nějak exaktně popsat. Přestane tě bolet hlava z navrhování a víš, že to je ono.

Je to okamžik, o kterém víš jenom ty, nebo se dá sdílet?

Nevim. Já jsem to vlastně nikdy nezkoušel sdílet.

Jak při navrhování zohledňuješ ekonomický aspekt? Že s ohledem na náklady nemůžeš navrhovat do nekonečna?

Limituje tě to a někdy to vytváří ztráty. Musíš v sobě mít sílu to ukončit a jít dál. Jinak si vytváříš velké ekonomické problémy. Ta míra kompromisu je ale někdy bolestná.

Dá se říct, že všechny tebou navržené produkty jsou příběhem tvého života?

Je to tak. Ale zatímco design produktu můžeš napravit, chyby v životě už většinou ne. Při chybách v designu ubližuješ jen sám sobě, a ne ostatním.

Co jsou tvoje limity?

Podle mého je limitem vnitřní síla. Energie, kterou buď máš, nebo ti chybí.

Potřebuješ být ve firmě denně?

Potřebuji mít pocit, že s ní žiju.

Co máš ještě v plánu?

Nabrat ještě více síly a investovat ji do navrhování.

Radek Hegmon je spoluzakladatelem mmcité+ a duší cité+. Jeho alter egem je studio designcité+, odkud vychází formální řešení všech produktů, které v dalších bilovických firmách vznikají.

Petr Vavrouška, autor rozhovoru, je bývalý zahraniční zpravodaj Českého rozhlasu. Působil v krizových oblastech v Afghánistánu, Pákistánu, Čečensku a Makedonii a jako stálý zahraniční zpravodaj působil v Rusku, Polsku, Pobaltí, Bělorusku a na Slovensku. Za svou práci v Českém rozhlasu získal mnoho ocenění a je také autorem knih Ruské duše a Polské duše. Dnes je členem představenstva a ředitel polské pobočky mmcité+.

"My company is my tool to reproduce my thoughts, as an implementer of ideas," says Radek Hegmon, co-owner and chief designer of mmcité+ and Egoé. That which originates in his head is then literally used by people all over the world. The shapes he has conceived include benches, baskets, stops and the roofing of train and bus stations. Looking at these unpretentious products of clean design, few would stop to think how many emotions accompanied their creation. How much pain, redesigning, exploration of dead-ends. But the resulting products and structures end up influencing our world.

When you played with toys as a little boy, was their function important to you, or did you consider their shape even at that time?
The shape was more important.

Really?

When I was a child, not much work went into the shape of toys. But then the first clones of Lego from the West appeared. They were red-white cubes, and they were my favourite toy. I tried to make the first buildings, mostly simple garages. All you could do was park a model car inside and that was all I wanted. I also worked a lot with clay. I always enjoyed modelling rather than drawing. Drawing was in 2D and required precision, while modelling, getting dirty, wasn't a problem. It was mainly about the shape.

Did you receive support for that at home? Did your parents encourage you?

Dad studied architecture, but at some point, design became more important to him. I remember that he often spent time drawing with me, but he didn't try to teach me. And I do the same with my children these days. I enjoy drawing with them, but I don't explain to them what to do or how to do it. I don't try to correct what's wrong or things I don't like. I give them the space for self-expression and sharing the process with them is more important to me. I think my dad thought in the same way.

Your dad was one of the bosses at the Centropjekt project centre in Zlín. Did you enjoy visiting him at work? How did you perceive the environment of white coats, pencils, drawing boards?

I didn't really like the white coats in particular, because I was ashamed of my dad's ink stain on his breast pocket. But the environment was interesting for me. There was a nice smell there, there was tracing paper, black ink, letterset and there were a number of painters who manually added perspective to the projects. They created building models. At that time, you could touch and feel that which is done exclusively on the computer screen nowadays. It was very precise, technical, but it had artistic perfection at the same time.

Did it affect you?

I think so.

Did your dad travel around the world a lot, visiting construction sites?

I remember that roughly until I was in fifth or sixth grade, he was always travelling. After that, he reduced the trips significantly.

Did you envy him travelling, exploring the world, designing?

Yes, probably. I waited for the time he would be

going somewhere again so that I could inspect his suitcase. Every time, he was equipped with mechanical pencils and Redis pens from Centropjekt. He kept them locked in his work drawer and I was fascinated by that. You simply couldn't get things like that at the time. So I secretly tried drawing with them.

What helped you decide to attend a Civil Engineering vocational school?

That was a punishment.

A punishment?

I wanted to go to UMPRUM [Academy of Arts, Architecture, and Design in Prague]. In the eighth grade, when you had to hand in a university application, I did not consider any other option. I could draw and model, so my choice was clear. Starting in the fourth grade, I visited the artist Jiří Váp in Zlín, who taught me all about it. Under his supervision, I worked with clay, shaped sculptures. But at the time the application was filed, my father was working in Bangladesh, where martial law had just been declared, and he could not return home as scheduled. If he had been at home, he would surely have stood by me and supported me. But my older brother and my mother had forbidden that option to me, so let me choose from Engineering, Construction or Leather vocational schools. So I chose Construction. I thought that if I was not going to be an artist, I'd be a builder. I liked to lay bricks and plaster, which is also a kind of modelling. I played with mortar rather than clay and even a wall could be given shape.

But you still held on to modelling at high school?

I actually did nothing else.

And what did you design?

Mainly silly things. Each Christmas, I made various figurines for my grandmothers. Or, another time, I made an adult-sized dummy I called Olin. He was a guy with a big belly and a baseball cap, and everyone told me that I would look like that one day. They were almost right.

Do you still have that Olin guy today?

I do. He's being reconstructed at the moment and I'll have him displayed in my cottage garden.

Did you prepare for UMPRUM during your studies at the vocational school?

I mainly modelled heads, but I was not very interested in Art as such.

Did you know what design was at the time?

I wasn't really interested in design. I was most interested in Sculpture. But at home, they didn't

have much understanding for that, either. It wasn't familiar to them.

But design won in the end, didn't it?

I thought that was one of the few occupations during communism that was relatively free. Designers could be freelancers, they could do business.

Did you plan to make a living out of it?

Certainly. Although I had no idea what I would be designing, it was probably the right choice. Moreover, I thought at the time that if I emigrated, I could make a living abroad in design.

What was the most important thing you learned at university?

I have a feeling that university as such taught me the most. What I mean is interpersonal relationships, perceiving the environment, compromises. It taught me to debate, to defend my opinion. I didn't know that at the time. No one was interested in my opinion at the vocational school where everything was prescribed, fixed. But UMPRUM embodied absolute freedom, almost anarchy. Often the lecturer did not even turn up. People drank if they wanted to, smoked if they wanted to and put their feet on the table. I was in shock, but it was a great experience for me. I knew I shouldn't scoff at the pragmatists, and I had to respect the artists as well. Everyone bears in them something important, something valuable, something that emerges only when the two worlds meet. This knowledge was also essential for my later work in managing a company.

So you are currently trying to connect the world of technology and the world of creative approach?

Without connecting the two worlds, design has no meaning. The result is good only if they work together. It often happens that the technically simple solution is also artistically sound. I often struggle with an unwillingness to cooperate on both sides, and try to get them to talk. Only communication and a search for compromise move us toward solving a problem. Both the pragmatists and the creatives must put their selfishness aside.

Are you some sort of mediator in such disputes?

I would go as far as to say that there should be many more such disputes. In a bad case scenario, they give up, they don't try to join in the discussion to find the right solution. Only a constructive argument moves them forward.

DESIGNING HURTS

And which of those two worlds prevails in you?
Neither.

Did you know at UMPRUM that you are talented?
You can never recognise talent in yourself. You can only feel that you enjoy what you're doing or you don't. I recognised when someone was superior to me, and when someone else was struggling.

Did you doubt yourself in the beginning?
Absolutely. I tried to search for areas in which I was confident. So I took on tasks that were close to Architecture, related to shaping. Design changed a lot after the Velvet Revolution. Until then, it was clear how the shaping of machines and tools was done. And suddenly you had freedom, even in design.

So how did you get to the design of urban furniture?
When the city of Zlín announced a tender for unified furniture, Professor Škarka asked me to sign up. Because I had already done similar projects before. I had designed various gazebos, phone booths and the interior for an orphanage in Zlín. The latter was even implemented and used by the children in Čipera's Villa.

That was one of your first implementations?
I think so. I was very anxious to make the Villa aesthetically pleasing and to design attractive rooms for the children. At that time, Professor Crhák helped me the most. He advised me on how to do the floor, how to put the furniture together, how to design the edges to prevent the children from getting hurt. There were strong emotions regarding the children from the orphanage. Suddenly, design was not the most important thing, it was all about the children. I wanted to conceive something for them and not just satisfy my selfish vision. That was my first big job at university.

Was that your first time in an emotion-charged design process?
Until then, I had thought mainly about myself. I wanted to be good, to have good results in order to succeed, to prevent embarrassment in front of my classmates. Suddenly I was in a new situation, not focusing on myself, but rather on someone else's problem. And the tool to do that was modelling, designing. Thanks to this job for children I was asked to sign up for the tender for urban furniture in Zlín.

Did you want to win the tender?
Yes, and I approached my classmate, David Karásek, to do it together.

Why didn't you want to design it on your own?
I didn't believe in myself.

What was it like to design as a team?
Honestly? It wasn't easy. Suddenly I had to consider the opinion of my partner. It was more difficult to uphold my own ideas. It was a balancing act between pushing your opinion and holding it back. But to achieve success, you have to suppress your ego and concentrate on the result.

You won the tender. The first bus stops, benches were built according to your design. How did you feel?
To this day, I remember that it wasn't the realisation itself that made me feel emotional. It was the moment when I entered the workshop where the bus shelter was being made. I saw the welded construction for the first time, I touched the product on a 1:1 scale. What I had only seen on paper so far was now in front of me. It really moved me.

And once they built it?
It gave me an understanding of what doesn't work even if it looks nice on paper. That was another very valuable experience. For the first time, I started to solve the practical problems stemming from production. Firstly, there was no one to build the shelters, then they made them the wrong way and because of that, I missed out on the satisfaction.

So it was at that time that you and David Karásek decided to found the cité company?
That happened during the tender. I remember the moment, we were sitting in his room. We thought we could make such bus stops as a system and supply them to cities, make it our specialisation and our livelihood. The name cité was invented by David because he related to everything that was French at that time.

And then you started designing and producing?
At first, we took our drawing and visited various workshops, where the steel structure would be produced and painted. Then we assembled it with our friends and family.

So starting a business back then was rough?
We were totally unsuccessful. We couldn't handle the economic side, we were such naive kids. We did not see that, during the '90s, there were clans of construction companies working together with politicians. We lacked experience. Especially life experience. For the first 10 years, we were really just getting by. We couldn't make ends meet. Our approach was instinctive, reactive. And for me, it probably hasn't changed to this day.

Did that impression of a naive youngster help you in any way?
I think so, because people liked us. Those two boys were attending meetings and offering furniture. They wanted to help us.

What was most important to you when designing bus stops? Their shape?
Their shape. That might have been a mistake. Suddenly, we found out that they were too expensive, that we couldn't sell them, or that there was no way to make them. So we started to compromise on the shape and we figured out how important the function is. The insight, the clash with reality was important. I started to view the design of a bus stop not only as a measure of shape, but also how big it is, how heavy, how to install it properly, and whether it will serve people well.

Were there times when you wanted to quit running a business?
You don't think that way at a young age. I knew that there was nothing else I wanted to do other than design.

When did you start to thrive?
I don't think we felt any turning point. Actually, I can't tell even today if we have been successful. I have not yet experienced any peaceful moment when everything just works out.

Then you started growing, started your own production line. Isn't that evidence of success?
But as the company grows, so do your problems and there are fewer things to enjoy.

So there was no moment in your business when you thought you were doing well?
No. I'll be doing well once I'm at peace.

But the source of your unease is yourself. In addition to furniture, you created a company that undertakes specialised projects like outdoor furniture, noise barriers, camper car assemblies. That was your decision.
That's right, because I'm making the same mistakes in business as I do in design. I have a need to continually propose something new and I obviously have the ambition to build the company. If urban furniture were all I did, I might have attained that peace. But my nature is different. It drives me to try new things, the uncertainty of things still ahead of me give me a rush. There's not much to work with when I have to design a station platform and its roofing. A couple of steel profiles, sheet metal, and primary colours.

What do you consider as your major challenge?
It was 25 years ago that I found out I can design something nice. But at the same time, I found that it could be a dysfunctional failure. And only now, after many years, I'm receiving feedback. I can cultivate society, I can be the counter-example to designers who create spectacular but dysfunctional buildings. Solving issues keeps me moving. I feel like a climber who climbs to the top and does not expect to be applauded. There's nobody standing at the bottom of the rock. Design is just like that. There is no one there to applaud you, either. You don't really need that.

Is it possible to lose at design?
It never occurred to me that there could be losing or winning in this discipline.

You could think that you're out of ideas, that you have exhausted all options and it is impossible...
But if you wonder whether you have won or lost, then you will stop enjoying designing. Either you run or you face the situation you are in. And I don't give up. I always try to find a solution and motivate the people around me. I must make them feel sure that we can handle it.

How do you choose your employees?
Chemistry plays a big role in that relationship. I choose people who think the way I do. At first, I employed my classmates, because I wanted to spend time with them not only at university but also in business. I felt good in their company. You could say that I will employ anyone with whom I would enjoy a long car trip. There are also many young people working with us whom I have known since their childhood. In many cases, I did not want to lose touch with some people, so I persuaded them to work with us.

What can you teach young designers joining the company?
The learning process itself is very important because it makes my work easier. I need them to perceive the context of design, to understand that the result is a compromise. Our design does not end with a nice visualisation. That's just the beginning. The goal is not to sell a nice design, but to sell a product.

Do you tell your designers never to give up and to seek solutions?
Sometimes that's enough. Talent is not as important as the desire to wrestle with a problem. I know that there's no real end goal in design.

An eternal pathfinder? In design, in business, in personal life?
Who among us is not looking for something? Maybe there already was a moment when I could have stopped and waited for applause. But that would not have satisfied me, I would certainly not go on living with just that.

International design awards have never been your motivation?
Never. They are meaningless to me. I rather enjoy seeing our buildings, furniture and knowing that they function well and are really successful. That's what gives me satisfaction. I don't think so much of the big mess I have in my car, in my office, or that my shirt is not ironed. But in design, any unfinished details and flaws drive me mad.

Is that why you are constantly redesigning, always conceiving dozens of different solutions?
I'm not capable of being satisfied with the first solution. I want to be sure that I have tried all the options, paths, variants. Not only in terms of shape, but also the possibilities of colours and materials. They make the products come alive.

When designing, do you think of the kind of person for whom the product is intended?
In garden furniture, I imagine the situations of particular people and the environment for which I'm designing. I imagine the lifestyle of the people who will use our products.

So you could say you're a set designer?
That's one way to put it. I imagine the story of the product, the person who will use it. I imagine the situations where our products appear.

Do you also perceive the context of the location for which you are designing, like a train station or a bus terminal?
I perceive the place and the people present.

You also designed a camper car assembly. Was there any higher goal or ambition? For example, to motivate people to spend more time outdoors?
I wanted to create something that would offer me an experience. I wanted to sleep comfortably in a meadow and cook my food there. I wanted to wake up with a view. I wished that other people would have experiences as intense as I did.

What do you feel when you're designing?
Sometimes it is peaceful, an escape from worries. But most of the time it is a struggle. I'm angry at myself for not being able to figure out the best solution, the best shape. I'm worried, I'm mad. It sometimes causes me the physical pain of not knowing how to proceed, not getting any more ideas. So you crush dozens of sheets of paper and go on searching.

And at that moment, you're only angry with yourself...
But that is worse because I'm also the only who can help me. Many times I wanted to just kick something out of anger because I wasn't happy.

Do you need peace to be able to design?
No. It's always on my mind. When driving, in meetings. I ponder shapes, situations. I imagine things at all times. Designing is not just drawing on paper or computer. Designing is also the choice of people you surround yourself with. That's a kind of social design. The catalogues we produce for client companies are also important to me. Only those make me see how many different product variants we offer and where we can go from there.

How can you improve as a designer? By practice?
It's the same as in sport. The more you design, the more you improve. But you also have to regenerate, relax. Sometimes I wonder how great it would be if I could turn my head off and stop thinking.

What inspires you in design?
Sometimes I'm doing great when I hit rock bottom physically or mentally, in the face of great stress. I know that in design I'm running away from problems. That is my only inner

world where I feel safe. I can turn off the everyday cares and "relocate" to another dimension.

So wouldn't it be easier for you to devote yourself merely to design and not bother to manage the company?
To do that, I would have to be sure that the pragmatic component does not prevail over the artistic one. My business is not only to generate profit. It is my tool to reproduce my thoughts.

You're running a company to fulfil your dreams?
Yes. It's the implementer of my ideas. A painter needs a canvas, a violinist needs a violin and I need my company.

When you're designing, how do you know that you have achieved the ideal shape?
You just feel it. There's no way to describe it exactly. Your head stops hurting and you know that's it.

Is that a personal moment or can it be shared?
I don't know. I never really tried to share it.

How do you consider the economic aspect of designing? That you cannot redesign perpetually because of costs?
It's limiting, and sometimes it creates losses. You must have the power to end the process and move on. Failing to do so would cause you economic problems. But the level of compromise is sometimes painful.

Could you say that all the products you've designed are the story of your life?
Yes, that's how it is. But while product design can be corrected, most of the mistakes in life can't. In design, errors only hurt you and not others.

Do you know your limitations?
In my opinion, your inner strength is your limitation. The energy you either have or don't.

Do you need to be in the company every day?
I need to have a feeling that it's part of my life.

Any other plans for the future?
To gain even more strength and to invest it in design.

Radek Hegmon is a co-founder of mmccité and the soul of cité+. His alter ego, the designcité+ studio, serves all the other cité+ companies in Bilovice providing the formal solution to almost all the products that they make.

Petr Vavrouška, the interviewer, is a former foreign correspondent with Czech Radio. His missions included war zones in Afghanistan, Pakistan, Chechnya and Macedonia. He worked as a permanent correspondent in Russia, Poland, the Baltics, Belarus and Slovakia. He has been awarded many prizes for his work at Czech Radio. He is the author of two collections of interviews: Ruské duše and Polské duše. Today he is a member of the managing board and the director of the Polish branch of mmccité+.

Středoevropská příroda je dílem člověka

Karpatské louky jsou biotopem, který je výsledkem mnohaleté lidské činnosti – každoročního kosení a sklizení sena.

Ti z vás, kteří jsou milovníky lesů, vod a strání, možná rádi zavítají i na rozkvetlé louky a pastviny, kterých v našich kopcích a horách ubývá. Ale v Beskydech a zejména v Bílých Karpatech můžete ještě dnes najít řadu oblastí, jež vypadají podobně jako po druhé světové válce nebo před sto lety. Díky čemu je to možné? Karpatské louky jsou totiž biotopem, který je výsledkem mnohaleté lidské činnosti – každoročního kosení a sklizení sena. Podobně tomu je třeba u pastvin. Každoroční pravidelnou sklizní sena se z půdy dostaly pryč živiny, zejména dusík, a díky tomu mohly své místo zaujmout trávy a zejména byliny, které nesnesou konkurenci silnějších a agresivnějších druhů. Také díky hrabání, vláčení a občasnému přepasení na těchto místech vznikl specifický režim údržby, jenž nahrává právě rostlinám, které milují půdu chudou na živiny a jsou náročné na světlo a nepříteli hustý porost. Taková karpatská louka, to je vlastně něco jako Boubínský prales – její rozmanitost a pestrost je ovlivněna staletími, ovšem nikoli přirozeného vývoje, ale staletími lidské činnosti. Karpatské louky jsou jedny z druhově nejbohatších biotopů, které na světě existují, a biologickou rozmanitostí v přepočtu na metr čtvereční se do určité míry vyrovnají deštivým pralesům. Podmínkou jejich zachování je tak jejich každoroční sečení – ne však celoplošné, ale prováděné na fáze, protože dnes, v době mechanizace, je možné poséct mnoho hektarů za jeden den. Tím ale přichází o úkryt, zdroj potravy, a konečkonců i o život hmyz, který v trávě žije. (Zaregistrovali jste nedávnou zprávu, která proletěla i českými médii, v níž se uvádí, že podle čerstvé zveřejněného vědeckého průzkumu může do sta let hmyz na Zemi téměř vymizet, což povede ke kolapsu celého ekosystému?) Je proto nutné, aby louky a travnaté plochy obecně byly sečeny tak, aby vždy zbyl nějaký pás trávy, ve kterém živočichové mohou dál vegetovat.

V CHKO Bílé Karpaty můžete za překrásnými loukami vyrazit na řadu míst: nejvyhlášenější jsou třeba Čertoryje mezi Radějovem a Malou Vrbkou, krásné jsou také rezervace kolem obce Javorník, maloplošné rezervace kolem obce Strání, Vápenky, Žitková, Nedašov a mnohé další. Tyto lokality jsou udržovány nejen středně velkými zemědělskými subjekty, ale také zakázkami zadávanými správou CHKO či vlastními majiteli pozemku. V některých případech se o udržování starají i dobrovolníci, ať už například pod

hlavičkou Českého svazu ochránců přírody, nebo pod hlavičkou jiných, často místních spolků. Například Kosenka z Valašských Klobouk organizuje každoroční kosení louky Dobšena, ZO ČSOP z Veselí nad Moravou spoluorganizuje tradiční krojové hornácké kosení luk v Malé Vrbce, u sousedů Slováků působí např. občanské sdružení Panagea, které se stará o velký jabloňový sad v obci Bošáca atd. Tyto spolky také pořádají mnoho osvětových aktivit přímo v terénu a mimo jiné řada z nich funguje také jako tzv. pozemkové spolky, což v praxi znamená, že vykupují cenné kousky přírody, které je potřeba chránit, aby zajistili jejich zachování i do budoucna. (Pozemkové spolky fungují pod hlavičkou Českého svazu ochránců přírody).

V době, kdy se z naší krajiny stala agropoušť definovaná nekončnými lány monokultur živými pesticidy a herbicidy, kdy z polí zmizely plevele, jejichž květy živí hmyz a semena polní ptáky, se mohou drobné, snad až donkichotské aktivity ochránářských nadšenců i profesionálů zdát marné. Kdoví. Možná jsou ale tyto enklávy původní přírody po staletí citlivě vytvářeny spoluprací lidí a přírody, místy, odkud se příroda bude moci do zdevastované zemědělské krajiny navracet poté, kdy si i politici uvědomí, že podléhání tlakům k co největším ziskům a zdímání přírody doslova až na kámen je jistou cestou do záhuby.

Barbora Lungová je akademická pracovnice na FaVU VUT v Brně, vizuální umělkyně, aktivistka, zastupitelka města Kyjova. Ve volném čase se mimo jiné věnuje ekologii a botanice. Žije a pracuje v Kyjově a v Brně.

Sport je naše hřiště.
Sport Is Our Game.

Víceúčelové sportoviště Zlín – Kudlov, realizace: 04 – 09/2018
Multipurpose Sports Ground Zlín – Kudlov, built April-September 2018

Central European Nature is the Work of Man

The habitat of the Carpathian meadows is the result of many centuries of human activity – the yearly mowing and harvesting of hay.

Those of you who love forests, waters and hills may also like to visit the gradually disappearing blossoming meadows and pastures of our hills and mountains. However, in the Beskydy Mountains, and especially in the White Carpathians, you can still find a number of areas today that look similar to what they did after World War II, or a century ago. What makes this possible? The habitat of the Carpathian meadows is the result of many centuries of human activity – the yearly mowing and harvesting of hay. Pastures are of the same origin. The annual regular harvest of hay has taken away the nutrients from the soil, particularly nitrogen, allowing other plants to take root, like grasses and especially herbs that are not strong enough to tolerate more aggressive species. Also, thanks to raking, harrowing and occasional overgrazing, a specific maintenance regime has been created in these areas that is beneficial to plants and not very dense shrubs that thrive in nutrient-poor soil and full sunlight. Such a Carpathian meadow is something like Boubín Forest. In contrast, its diversity and variety have been influenced by centuries of human activity rather than by natural evolution. Carpathian meadows are some of the world's richest habitats. Their biodiversity per square metre is somewhat comparable to rainforests. Their annual mowing is necessary for their preservation. Nowadays, automation makes it possible to mow many hectares in one day. The mowing of meadows must not be full-scale, but rather staged. Unfortunately, that's how the insects that live in the grass lose their shelter, food source, and life. (Have you noticed a recent report in the Czech media which states that, according to a recently published scientific survey, the insects on Earth could virtually disappear within a century, leading to the collapse of the global ecosystem?) It is therefore necessary to mow meadows and grasslands in general in a way that always leaves a strip of grass where living organisms can continue to thrive.

In the White Carpathians PLA, you can find beautiful meadows in many places: the most famous is Čertoryje between Radějov and Malá Vrbka. The reservations around the village of Javorník, small-scale reservations around the village of Strání, Vápenky,

Žitková, Nedašov, and many others are also beautiful. It's not only medium-sized farms that maintain these areas, but also contracts awarded by the PLA administration or by landowners. In some cases, volunteers also take care of maintenance, for example, under the auspices of the Czech Union for Nature Conservation or other associations, often local ones. For example, Kosenka from Valašské Klobouky organises the annual mowing of the Dobšena meadows; ZO ČSOP from Veselí nad Moravou co-organises the traditional mowing of meadows in Malá Vrbka in Horňácko; the Panagea Civic Association takes care of a large apple orchard in Bošáca in neighbouring Slovakia. These clubs also organise many educational activities in the field; and many of them also work as what are called "Land Associations", which means that they buy up valuable natural areas that need to be protected to ensure their conservation. (Land Associations operate under the auspices of the Czech Union for Nature Conservation).

Such small, perhaps even quixotic, conservationist and professional activities may seem futile in these times when our land has become an agro-desert, defined by endless fields of monocultures fed by pesticides and herbicides; when weeds which feed insects and field birds have disappeared from the fields. Who knows? But perhaps these enclaves of unspoiled Nature, conscientiously created for centuries by the collaboration of people with Nature, are sources from where Nature will return to the devastated agricultural landscape, once politicians realise that the pressure to maximise profits and to sap Nature to the bone is the sure way to perdition.

Barbora Lungová is an academician at the Faculty of Fine Arts, Brno University of Technology, a visual artist, activist, member of Kyjov City Council. She devotes her free time to Ecology and Botany. She lives and paints in Kyjov.

mmcité+

Rekonstrukce autobusového nádraží v Holešově Reconstruction of the Bus Station in Holešov

mmciteplus.com

Dobrá vyhlídka

je

jako

arašídové křupky,

1

nikdy se neomrzí

¹ Pokud nemáte rádi křupky, dosadte si náhodnou dobrotu dle preferencí.

Když mi kluci a holky z Egoé začali vysvětlovat, že si jeden z designérů vyrobil konstrukci, na které nosí nábytek na nádherná a těžko dostupná místa českých luhů a hájů, nepřišlo mně na tom nic divného. Když totiž znáte lidi z Egoé, máte pocit, že je naprosto logické a přirozené, že jejich designér běhá po lese s křeslem a grilem na zádech. Co jiného by taky měl designér dělat, že jo.

Dan se společně s fotografkou Míšou pustil do nelehkého úkolu. Při každé vyhlídce museli pečlivě zvolit vhodnou lokalitu, navrhnout vzhled vyhlídky, vybrat nábytek a přinést jej vlastními silami na dané místo. Místo, které není notoricky známé, nepotřebuje rozhlednu, hospodu nebo posed, ale pohodlná židle mu prospěje. Filozofií Egoé je od začátku snaha o zlepšení veřejného prostoru. To pak znamená kvalitnější život pro všechny. Cílem vyhlídek však není jen připravit posezení na krásných místech, která důvěrně známe, ale hledat a objevovat nová. Dan s Míšou s místními průvodci prozkoumávali neprobádaná místa tak dlouho, dokud nenašli to úplně ideální.

Vyhlídky také účinně bortí zdi všednosti. No považte, jdete po lese a najednou narazíte na pohodlné křeslo, které je v překvapivě dobrém stavu, i když je očividně neustále vystavováno nehostinným podmínkám divoké krajiny. Usadíte se a jen necháte okolní atmosféru, aby se postarala o zbytek výjimečného zážitku.

I když se na práci na vyhlídkách podílel celý tým lidí, nejtěžší břemeno od začátku nesl právě Dan. Proto jsem se rozhodl, že se s ním spojím a zjistím, co ho k tomu vedlo.

Ondřej: Jak projekt vyhlídek vznikl?

Daniel Golík: Je třeba zmínit, že ten projekt není o mně, já jsem akorát vidět na fotkách. Důležitou roli hraje i fotografka Míša, která je spoluvůdkyní idejí mnoha vyhlídek. Oslovil nás Radek Hegmon (*spoluzakladatel Egoé, pozn. aut.*) s tím, že si kdysi povídal s Davidem Zezulou (*art director Egoé, pozn. aut.*) o nějakých vyhlídkách a že bychom se na to hodili. My nemáme daleko od konání, když nám to řekli, tak jsme hned začali. Pokusili jsme se do toho konceptu vnést další rozměry, vyvinulo se to v takovou společnou věc.

Co jste do toho konkrétně vnést?

Snažili jsme se do toho vnést symboliku. Konkrétně u jedné vyhlídky princip posezení u stolu – prostě stůl a čtyři židle, takový interiérový prvek domova a setkávání s blízkými, který se přenesou ven. Tam, kde se člověk cítí hezky. V divočejší krajině nás nikdo nesoudí, nikdo nám neříká, co máme dělat. Můžeme tam jen tak být a jen tak čumět. Toho si moc vážím.

Dalším rozměrem, který to dostalo, je to, že jsem v té době viděl dokument *Sloboda pod nákladom*. Je to o chlapech, kteří mají přes šedesát let a už roky nosí po horách na zádech zásoby a různé věci, které na vysokohorskou chatu nejdou jinak dostat. Byl jsem jimi inspirován a vytvořil si vlastní nosítka.

Čím ten projekt obohacuje tebe samotného? Co je pro tebe hlavní motivace?

Umožňuje mi to tvořit, aniž bych používal počítač. Poslední dobou jsem měl pocit, že jsem k počítačům příliš připoutaný. Jsem ten, kdo navrhuje na papíře a pak modeluje ve 3D programu, ale prakticky se neseškám s materiálem. To byla jedna z věcí, která mi pomohla. Najednou to mít na zádech a uvědomovat si různé věci, přemýšlet nad jednotlivými produkty, nad místy, kde mohou být, a taky nad různými lidmi, se kterými jsme daná místa hledali.

Samotné instalace mě pak nutily přemýšlet a pohlížet na to z různých úhlů. Třeba co se týče vyhlídky v Krkonoších, tam je takové křesílko, které je takový nejtechničtější a nejvíc kancelářský produkt z portfolia Egoé. Zdálo se, že může v přírodě působit zvláštně, ale když jsme ho tam dali a obložili mu nohu kamenem, najednou to působilo, jako by to tam vyrostlo, patří to tam. Působí to jako takový pastevecký trůn.

Chtěli jsme i prozkoumat významy slova vyhlídka. Běžně když se řekne vyhlídka, tak si člověk představí kopec a na něm nějakou rozhlednu. Naše vyhlídky občas nejsou vyhlídky do dálky a do širé krajiny, ale spíš jako pohled do klidu a do sebe.

Myslíš, že to ta příroda potřebuje? Že si pro ty zážitky nestačí sednout na pařez?

Nepotřebuje, vůbec. Tu otázku jsme si kladli celou dobu, než došlo k samotnému konání, měli jsme spoustu debat. Problém je, když se příroda zanášá odpadem, tohle není odpad. U vyhlídek nechávám číslo a krátký popis, o co jde, to číslo tam nechávám proto, aby se vyhlídka dala případně odstranit nebo posunout jinam, kdyby to někomu vadilo.

Já to vnímám tak, že to pro ty, kteří k tomu přijdou, nabourá každodennost. Uvidí v přírodě něco, co tam běžně nebývá, a to vzbuzuje otázky. V tu chvíli mi můžou třeba zavolat a sdílet své pocity.

A volají ti?

Ano, děje se to.

A co třeba říkají?

Třeba na Pálavě jsme na jednom kopci umístili dvě lehátka s takovým stolíkem. Je to asi jediná vyhlídka, která je umístěna na docela turistické trase, ale je nutné v určitých chvílích správně odbočit. Není to na očích, člověk to musí hledat. Nicméně se nám stalo to, že tam pravidelně chodí skupina mužů. Jeden z nich nám pravidelně posílá fotky z různých denních dob, posílá videa, jak tam běhají mufloni, sdílí s námi, co mu to přináší. Na popud tady toho projektu začal vyrábět dřevěné cedule, aby lidi v lese nedělali nepořádek. Přijde mi skvělé, že to někoho inspirovalo k něčemu takovému.

Paní Líba mně zase pravidelně posílá radostné zprávy z Krkonoš, říká, že tam posílá všechny své přátele. První esemeska, kterou mi napsala, zněla nějak takhle: „Když jsem to viděla, myslela jsem, že někoho nakopu do... Ale šla jsem blíž a viděla jsem, že je to super křeslo. Sedla jsem si a všechno se rozplynulo. Vnímám přírodu, kopec a cítím se jako král vesmíru.“ Takové reakce jsou neuvěřitelně potěšující. Když tam lidé zavnímají esenci toho, proč jsem to třeba já osobně konal.

Díky moc, Dane.

Já moc děkuju. A jak se ti daří?

Vyhližte s námi světlé zítřky a zajděte si odpočinout na jakoukoliv z našich vyhlídek. Více informací o jednotlivých lokalitách najdete na našem webu: www.egoe-life.eu/cz/vyhličky/

Good Views

Are

Like Sunshine -

They Never

Get Old

When the guys and gals from Egoé started explaining to me that one of their designers, Dan, had made a rucksack-like structure for schlepping furniture up to hard-to-reach places in the Czech hill country, I didn't even bat an eyelid. If you knew them, you wouldn't either. It seemed perfectly natural to me that their designer would be running around outdoors with a chair and grill on his back. What else would a designer do, right?

But that doesn't mean it was easy for Dan and Miša (his photographer). For each lookout point, they had to choose the right spot, camera angle and furniture, then haul it up there all by themselves. Views that aren't notorious for their beauty don't need lookout towers, pubs or romantic benches, but a comfortable chair definitely helps. Since the beginning, Egoé's philosophy has been to improve public spaces, because this means a better life for everyone. However, the goal of this project was not to furnish the spots we know intimately, but to seek and discover new ones. Together with a few local guides, Dan and Miša searched high and low for the perfect views.

These views are also a great way to break out of the mundane. Imagine walking through the woods and stumbling across a comfortable chair in surprisingly good condition (considering its constant exposure to the elements). Then you take a seat and soak in the nature around you. What a relief!

Even though an entire team of people were involved in furnishing the lookouts from start to finish, the greatest burden was borne by Dan. For that reason, I decided to catch up with him and see what drove him to it.

Ondřej: How did you come up with the idea to furnish lookout points?

Daniel Golík: Well, first off, I should mention that although I am the one in the photos, the project is not about me. Our photographer, Miša, also played a huge role in putting all of this together. It all started when Radek Hegmon [editor's note: Co-founder of Egoé] told us he had been talking with David Zezula [editor's note: Marketing Director of Egoé] about furnishing some lookout points, and that we would be the perfect people for the project. We're pretty active, so we got started right away. We then tried to put our own spin on the concept, and it just kind of evolved into a team effort.

What "spin" did you put on it?

Well, for one, we tried to introduce some symbolism into the project. For example, at one lookout point, we wanted the table and four chairs we brought up there to

represent the same table and chairs that family and friends sit at when enjoying each other's company at home. You know, where people feel their best; except this time in nature, where no one judges us or tells us what to do. We can just be and enjoy. That's something I really appreciate.

Another "spin" we put on the project was inspired by a documentary I saw called *Sloboda pod nákladem* (Freedom Under a Heavy Load). It was about some guys over sixty who carry supplies on their backs to alpine huts which can't be supplied any other way. I was so inspired that I decided to make my own.

How has this project enriched you? What is your main motivation?

It's an opportunity to be creative without using a computer. Recently I've been feeling like I'm too attached to computers. I always put my designs on paper before modelling them in a 3D program, but I never have any direct contact with the material. So, this definitely helped me get a little more hands-on. All of a sudden, I was carrying stuff on my back, thinking about the individual products and where they could go, and the people I was going to go there with. The installations provoked me to consider which pieces from the Egoé portfolio might gel best with nature and how. For instance, at one of our spots in the Krkonoše is Egoé's most technically advanced and office-like chair. At first, we thought it might stick out like a sore thumb in nature, but when we actually got it in place and put stones around its legs, we had the impression that it belonged there, like it had grown out of the ground. In fact, it looks like a shepherd's throne.

We also wanted to question the meaning of the word "lookout." Whenever people hear it, they think of a hill or mountain with a view tower. But our lookouts don't always overlook vast and sweeping landscapes; they are more about peace and reflection.

Do you think that nature needs your furniture? Isn't a stump or a log enough to be able to sit back and take it all in? Nature doesn't need our furniture at all. We had a lot of debate about that before we actually started the project.

The problem is when nature is littered with waste, but this is not waste. At every lookout, I leave my phone number and a short description of the items we've left there, so that we can move them if they happen to be bothering anyone.

The way I see it is that the furniture disrupts the banality of everyday life for those who come across it. They see something that doesn't necessarily belong in nature and it raises questions. Then they can call and share their feelings.

Call you?

Yeah. It happens.

And what do they say?

For example, on one hill at the Pálava biosphere reserve in Moravia we left two lounge chairs and a small table. It's probably our only spot on a significant tourist trail. But it's not completely obvious. You have to turn around and look back at certain points to see it. It's not in plain sight. Anyway, there is a group of guys who go there regularly. One of them always sends us photos from different times of day, or videos of wild sheep running around or whatever else happens to be there. The installation also inspired him to make wooden signs urging visitors to keep the forest clean. I think it's awesome that our work inspired someone to do something like that.

Another example is a lady called Ms. Líba, who regularly sends me good news from the Krkonoše. She refers all her friends to our spot. The first message she wrote to me read something like, "When I first saw this, I thought I would kick someone in the... But when I took a closer look, I realized it's a great chair. I sat down and my anger melted away. As I took in the view around me, I felt like the queen of the universe." Reactions like that are really rewarding; when people recognize why we did what we did.

Thanks a lot, Dan.

No, thank you. And how are you doing?

We would love to hear what you think about our lookouts. For more information on where to find them, visit www.egoe-life.eu/cz/vyhličky/.

#1 Pod Dubem, Huslenky

#5 Pastva pro oči, Krkonoše

#3 Děvín, Pálava

#2 Strážná hůrka, Velká nad Veličkou

#4 Zbojník, Buchlovice

#11 Křivoklát, U Kalu / Fuorisalone Milano

Z Bílovic do Křivoklátska. Z Křivoklátska do Milána.

From Bílovice to Křivoklátsko. From Křivoklátsko to Milan.

Příroda ve středních Čechách je magická. Tak třeba okolí Křivoklátska. Nad řekou Berouňkou se tyčí oblíbené a hojně navštěvované Sokolí. Ze spojení řeky, skal a okouzující atmosféry daného místa číší klid. Je to zjevné místo jako stvořené pro naše vyhlídky, a proto už svahy okupují křesílka z dílny Egoé. Na prosluněném svahu si můžete užít dechberoucí pohled na meandrující tok, odpočívat a žít. Tím však naše plány v tomto unikátním kraji nekončí.

Autorem další vyhlídkové expozice v Křivoklátsku bude umělec a hudebník Milan Cais, člen skupiny Tata Bojs. „Lákala mě představa dočasného lesního bytu, který zčistajasna vyroste někde, kam místní chodí třeba venčit psy a děti si stavějí lesní domečky. A to byl vlastně klíč k celé myšlence,“ nechal se slyšet. Místo dobře zná, několik kilometrů dál po proudu Berouňky má totiž chalupu. „Křivoklátsko a vůbec meandr řeky Berouňky je moje srdeční záležitost. To vybrané místo má své specifické kouzlo,“ dodal.

Celý projekt bude mít však ještě další úroveň a přidanou hodnotu. Od osmého do čtrnáctého dubna se bude v italském Miláně konat veletrh designu Fuorisalone, kde Egoé nebude chybět. Celá křivoklátská instalace bude streamována přímo do naší milánské expozice. Nepůjde jen o umělecké rozestavění nábytku na krásném místě, v rámci projektu se připravuje spousta událostí, za zmínku stojí třeba koncertní set skupiny Tata Bojs. Konkrétní lokace a detaily projektu budou postupně odhaleny.

O dalším vývoji budeme informovat na našem Facebooku: www.facebook.com/egoelife

Nature in Central Bohemia is magical. Take the Křivoklát area, for example. There, the popular Sokolí towers over the Berouňka River. The combination of the river, the rocks and the enchanting atmosphere bring nothing but peace. All the more so thanks to the Egoé chairs that decorate the hillside. Having a seat and watching the current below will take your breath away. This place was made to be one of our lookout points... But we're not done with the region yet.

Artist and musician Milan Cais, a member of the rock group Tata Bojs, will be doing our next installation at Křivoklát. "At first, I was tempted to do a pop-up forest house that would just appear somewhere suddenly, for example where people walk their dogs or where kids build forts. That was the idea behind the idea," says the artist. He knows the area well because he has a cottage a few kilometres downstream of the Berouňka. "Křivoklátsko and the Berouňka River are where my heart is. And the spot that we chose really has its own charm," he added.

However, this project has another dimension to it. From the 8th to the 14th of April, Egoé will be taking part in the Fuorisalone Design Fair. The entire Křivoklát exhibition will be streamed directly to our showroom there. And it won't just be an artistic arrangement of furniture in a beautiful place. There will be a host of other events such as a live set from Tata Bojs.

Keep an eye on our Facebook page for more information on what, where and when: www.facebook.com/egoelife

EGOĚ
egoe.eu

Milánský design week na Křivoklátě

9—14 DUBEN 2019

Navštivte expozici venkovního nábytku značky Egoé na Křivoklátě, která je součástí milánského design weeku.

Místo: Křivoklát / Amalín, Na Sokolí, U Kalu

**VENTURA
FUTURE**

designcité+

O₂

LESVČR

MĚSTYS
KŘIVOKLÁT

CHKO
KŘIVOKLÁTSKO